

ABD Emperyalizmi İran'a Saldırıyor ve Nükleer Suç İşliyor! Cevap Olarak Tüm Dünyada İnsanlığın Kurtuluşunun Bayrağını Kaldırın

Amerika'nın faşist başkanı Donald Trump, bugün (22 Haziran) akşam saatlerinde İran'ın Fordo, Natanz ve İsfahan'daki nükleer tesislerine sığınak delici (bunker-buster) bombalarla saldırdığını duyurdu. Bu canice saldırı, uluslararası hukukun açık ihlali olup, nükleer tesislere saldırıyı insanlığa karşı suç olarak tanımlayan normları çiğnemektedir. Bu savaş suçu, İran'ın geniş bir bölgesini bu saldırılar sonucu ortaya çıkacak radyoaktif yayılıma maruz bırakacak; bu da milyonlarca insanın yavaş yavaş topluca katledilmesi ve bu topraklardaki halkların nesiller boyu nükleer bulaşmaya maruz kalması anlamına gelmektedir. Bu nükleer suç, dünyada daha yıkıcı savaşların önünü açmıştır. Amerika, 20. yüzyılda Japonya'nın Hiroşima ve Nagazaki kentlerini yok eden atom bombalarını atan ilk emperyalist güç olmuştur; şimdi ise 21. yüzyılda nükleer suç işleyen ilk emperyalist güç olmuştur.

Bu suç karşısında, dünyanın halkları güçlü bir tepki göstermeli ve Bob Avakian'ın şu çağrısını bilinçli mücadelelerin temel şiarı haline getirmelidir:

"Dünyanın halkları olarak bizler, bu emperyalistlerin dünyaya hükmetmesine ve insanlığın kaderini belirlemesine artık izin veremeyiz. En hızlı biçimde alaşağı edilmeleri gerekmektedir. Böyle yaşamak zorunda olmadığımız da bilimsel bir gerçektir."

Vicdan sahibi tüm insanlara çağrımız şudur: Bu mücadelelerde,

İran halkıyla dayanışmanın bir ifadesi olarak bile olsa Ortaçağ zihniyetli, gerici İslam Cumhuriyeti'nin çürümüş bayrağını kaldırmayın. 46 yıldır bu rejim saldırgan polisi ve askeri güçleriyle her türlü muhalefeti ve halkımızın daha iyi bir toplum özlemini bastırıyor. ABD ve İsrail'in saldırganlığı karşısında kasaba ve köylerde estirdiği terörü arttırıyor ve siyasi tutsakları saldırıya açık yerlerde tutmaktadır. İsrail ve ABD'nin suçları kesinlikle İslam Cumhuriyeti'nin desteklenmesi için bir meşrulaştırmamalıdır. Böylesi bir pozisyon sadece İran halklarına ihanet etmek ve onların emperyalizmle gerici İslam Cumhuriyeti rejiminden özgürleşmiş bir gelecek umutlarına darbe vurmaktır. Son tahlilde böylesi bir "destek" ABD ve İsrail'in çıkarına olacaktır. Bunun yerine direniş ve dayanışmanın yıldızının işlediği **kurtuluşun kızıl bayrağını kaldırın**. Bu bayrak, kapitalist emperyalist düzenden doğan emperyalizme ve gerici rejimlere karşı mücadelede birleşmiş bir dünyayı temsil etsin.

Dünya halkları, her adımında yüz milyonlarca insanın yaşamını mahveden, savaş ve yıkımı yaşam biçimi haline getirmiş bu kapitalist sistemden keskin bir şekilde kopmalıdır. Bambaşka bir yaşam biçimi için; ekonomik temelleri tamamen farklı, siyasi sistemleri baştan sona değişmiş, insanlar arasında özgürleştirici ilişkileri güvence altına alan ve dünya halklarının büyük çoğunluğunun temel ihtiyaçlarını karşılamayı ve en yüce özlemlerini gerçekleştirmeyi hedefleyen özgürleştirici toplumlar kurmak için savaşmalıyız.

Emperyalizm ve İran İslam Cumhuriyeti olmayan bir İran için, ABD ve İsrail'in saldırgan savaşına karşı İran'da ve dünyada geniş bir birlik oluşturmak için ilerleyelim!

Dünya halkları: İran'daki bu devrimci hedefin gerçekleşmesi için bizimle birlikte olun, bu temelde İran halkıyla enternasyonalist dayanışma için omuz omuza mücadele edin!

İran Komünist Partisi (Marksist-Leninist-Maoist)

İran Komünist Partisi (MLM): Faşist İsrail ve ABD Emperyalizminin Saldırılarına Karşı Çıkmalıyız

Editörün notu: Aşağıda yer almakta olan açıklama İran Komünist Partisi (Marksist-Leninist-Maoist) tarafından yapılmıştır. Farsçadan çevirisi Yeni Komünizm okurları tarafından yapılmıştır, [ingilizcesiyle](#) teyit edilmiştir. Çevirideki hataların mesuliyeti Yeni Komünizm Kolektifindedir.

İsrail'in, Humeyni rejiminin askeri ve güvenlik görevlilerinin suikastı ve İslam Cumhuriyeti'nin askeri merkezlerinin hedef alınmasıyla başlayan ve şimdi faşist liderlerinin Tahran'ı cehenneme çevirmeyi vaat ettiği İran topraklarına yönelik askeri saldırganlığı, İsrail tipi yaşam biçimini yansıtmaktadır. İsrail, Filistin halkına karşı sömürgeci bir yerleşim devleti olarak kurulduğundan ve II. Dünya Savaşı sonrasında bu yana ABD emperyalizminin Ortadoğu ve Kuzey Afrika'daki askeri ve güvenlik kolu olarak nefes almıştır ve başka türlü nefes alması da mümkün değildir. Sosyal kohezyonu Yahudi teokrasisi temelli bir faşizm tarafından sağlanmaktadır. Netanyahu'nun başlattığı askeri operasyona verdiği "Yükselen Aslanlar" ismi (Tevrat'tan bir ayet) bu faşist Yahudi köktendinciliğinin doğasını iyi bir şekilde

ifade etmektedir. Saldırı başlamadan önce Netanyahu, Kudüs'teki Ağlama Duvarına bu ayetin içeriğini içeren bir not asmıştır: "Bu aslanlar avlarını yiyip, öldürülenlerin kanını içene kadar yatmayacaklar."

İsrail rejimi şiddetli ve korkutucu "fanteziler" ile yaşıyor ve bu dehşeti ABD'nin gelişmiş askeri ve güvenlik silahlarıyla Ortadoğu'ya dayatıyor. Bu teokratik faşizmin liderleri insanlara karşı işledikleri suçlarda İslam Cumhuriyeti'nin suçluları olan Humeyni ve suikaste uğrayan komutanlarından farklı değiller. Tek farkları İsrail'in öldürme ve yok etme gücünün çok daha büyük ölçekte olmasıyla beraber ABD emperyalizminin cephaneliğine sahip olmasıdır. İsrail devletinin "Ortadoğudaki en demokratik hükümet" olduğunu veya Ortadoğu halklarına (bombalar, füzeler ve soykırımla) iyi bir gelecek getireceğini düşünenler; Netanyahu'nun amacının İsrail'i bölgedeki baskın güç haline getirmek ve hatta topraklarını genişletmek olduğunu, bu şekilde "aslanların avlarını yiyip öldürülenlerin kanını içmeden uyumayacaklarını" unutuyorlar!

İsrail'in Gazze'deki soykırımcı savaşının ve İran topraklarındaki mevcut saldırganlığının gerçek gücü ve motivasyonu ABD emperyalizmi tarafından sağlanmaktadır. Trump faşist rejimi, çıkarlarını dünyanın her köşesine dayatmak için sınırsız şiddet ve yıkım kullanmak üzere ABD emperyalizminin ellerini serbest bırakmaya geldi. ABD emperyalizmi onlarca yıl boyunca Ortadoğu'nun baskın gücü, "tek sahibiydi". Ancak bu tekel emperyalist Çin ve emperyalist Rusya gibi güçlü rakiplerin yükselişiyle kırıldı. Şimdi faşist Trump rejimi bu tekeli geri istiyor. Trump rejimi için buradaki belirleyici faktörlerden biri İslam Cumhuriyeti ile hesaplaşmaktır. ABD emperyalizmi bu noktada İslam Cumhuriyeti ile olan sorunun belirleyici yanının rejimin nükleer bomba elde etme girişimi olduğunu söylüyor. Ancak meselenin özü bu değildir. ABD emperyalizmi için sorun; İran İslam Cumhuriyeti'nin Rus ve Çin emperyalistleri için bir etki alanına dönüşmesi ve bu iki

emperyalist gücün İslam Cumhuriyeti'ni ABD emperyalizminin Ortadoğu'daki gücüne ve etkisine meydan okumak için kullanmasıdır. Bu emperyalist güçler arasındaki rekabet sadece İran'da yıkıcı bir savaşı ateşleme riskine sahip değildir daha da kötüsü tüm dünyayı ateşe verebilecek bir noktaya ulaşmıştır.

Bu emperyalistlerin zorunluluklarının, ihtiyaçlarının, tıpkı İsrail'in bölgesel güç olarak kendisini tahkim etme noktasındaki çıkarı ve nefret edilen İslam Cumhuriyeti rejiminin hayatta kalma noktasındaki çıkarlarının ne İran halkları ne Ortadoğu halkları ne de dünya halklarının temel çıkarlarıyla bir alakası yoktur. Yıkıcı savaş hamlelerine kesinlikle karşı çıkılmalı ve özellikle de ABD ve İran'da oluşabilecek her koşul devrim için kullanılmalıdır.

Böylesi koşullar altında gerçek bir devrimi örgütlemenin sorumluluğu olarak İslam Cumhuriyeti'ne karşı mücadelenin politik içeriği, İsrail'in İran'a yönelik saldırılarının suçlu ve faşist doğasını (kurbanlarının İslam Cumhuriyeti'nin nefret edilen liderleri veya halk kitleleri olduğuna bakılmaksızın) ve Amerikan emperyalizminin doğasıyla beraber hem İslam Cumhuriyeti'nin gerici doğasını hem de sahte "anti-emperyalizm" statüsünün teşhirini belirgin bir şekilde içermelidir. Bu mücadelelerde, Filistin halkını ve ABD halklarının anti-faşist mücadelelerini desteklemeliyiz. Dünya halklarının İsrail'e karşı yürüttükleri mücadeleler de dahil yürütülen anti-emperyalist mücadeleler, Rusya ve Çin emperyalistlerinin desteğini de içeren İslam Cumhuriyeti'ne ve onun "Direniş Eksenine" bir desteğe yol açmamalıdır. Küresel kapitalist-emperyalist sisteme entegre ve bağımlı bir kapitalist sınıf devleti olan İslam Cumhuriyeti, 90 milyon İranlı'nın kanını emmektedir. Halkımız, bu rejimin sahte "bağımsızlığı" için ağır bedeller ödemiştir. Halkımızın İslam Cumhuriyeti'ne karşı mücadelesi, Trump rejimi ve İsrail faşizminin ve onların sadık veya sadık olmayan paralı askerleri karşısında sessizliğin veya teslimiyetin ölümcül

zehriyle lekelenmemelidir. İslam Cumhuriyeti'nin devrilme çağrısı, İsrail'deki "yükselen aslanların" ve onların emperyalist destekçilerini devirme çağrısıyla birlikte olmalıdır. Bu aynı siyasi içerikle farklı arenalarda verilmesi gereken küresel bir mücadeledir.

İran Komünist Partisi (Marksist-Leninist-Maoist), 14 Haziran 2025

Evin Cezaevindeki 9 Mahkûmdan Mektup: Başkalarının Acı Çekmesi Konusundaki Sorumluluğumuz

Yeni Komünizm Editör Notu: Okumakta olduğunuz makale Evin Hapishanesi'nde bulunan 9 tutsağın mektubudur. İşgalci soykırımcı İsrail'in ABD ve Batılı emperyalistlerin desteğiyle İran'a saldırması, bölgede gerici savaş çıkırtkanlığının daha fazla yükselmesi ve bazı kafa karışıklıklarına temel bir perspektif sunması açısından, bu mektubu tekrardan önce çekmeyi uygun gördük.

Revcom.us Editörlerinin Notu: İran'daki kötü şöhretli Evin Hapishanesi'nde bulunan 9 mahkumun yazdığı bu mektup, yayınlandığından bu yana İran Komünist Partisi (Marksist-Leninist-Maoist), Avrupa'daki Burn the Cage / Free the Bird hareketi ve İran'ın Siyasi Mahkumlarına Şimdi Özgürlük İçin Uluslararası Acil Durum Komitesi (IEC) de dahil olmak üzere

sosyal medyada geniş bir şekilde dolaşmaktadır. IEC gönüllüleri tarafından Farsçadan çevrilmiştir. Bazı küçük düzenlemeler, parantezli kelimeler ve dipnotlar çevirmenler tarafından anlaşılır olması için yapılmıştır. Metnin tamamı [Tahran ve Banliyöleri Otobüs Şirketi Çalışanları Sendikası'nın resmi Telegram kanalında](#) yayınlanmıştır.

Burada, hapishanede, siyasi mahkumlar arasında, geçen yıl özgürlük ve ayrımcılığa son verilmesini talep etmek için hayatlarını tehlikeye atanlar var. Ancak şimdi, İsrail hükümeti tarafından tamamen haksız bir savaşta Filistinlilerin soykırıma uğratılması karşısında [şöyle şeyler] söylüyorlar: “Keşke [İsrail] onlardan daha fazlasını öldürse” ve “Umarım [İsrail] atom bombasıyla işlerini bitirir de dünya rahat bir nefes alır.” Hatta bazıları şöyle diyor: “Umarım Tahran'daki yılanın başını da vururlar.” Kendi hapsedilmeleri için savaşanların sonunda kendi yok edilmeleri için savaşmaları ne kadar acınası.

Savaş gerici yöneticiler için bir nimettir. Tıpkı 1980'lerde sekiz yıl süren İran-Irak savaşının [İran] hükümetinin istikrara kavuşmasına yardımcı olması ve binlerce siyasi mahkumun idam edilmesinin önünü açması gibi. Önceki yıllarda ve geçen yıl [Kadın, Yaşam, Özgürlük hareketi sırasında] binlerce çocuk ve genci öldüren bu rejim [İran İslam Cumhuriyeti], şimdi Filistin halkının savunucusu gibi görünerek gerici doğasını gizlemeye çalışıyor.

Bu savaş genişlerse, [rejime] protestocuları, siyasi tutukluları, işçi hareketlerini, kadınları, öğrencileri, Bahai toplumu gibi dini azınlıkları bastırmak için daha fazla şiddet kullanma ve hatta “Kadın, Yaşam, Özgürlük” hareketine yönelik saldırılarını genişletme bahanesi verebilir.

İktidardaki rejimin yanı sıra, [İran'a] “demokrasi ihraç etmek” için askeri saldırıları ve bombardımanı kullanmak

isteyen aşırı sağcı [faşist] hareketler her zaman var olmuştur. Bu insanlar esas olarak toplumun altyapısı Batı'nın askeri saldırısıyla yok edildikten sonra [ganimetten] pay almak istiyorlar – sanki son yirmi yılda Afganistan ve Irak'ta yaşananlardan hiçbir şey öğrenmemişler gibi. “Kadın, Yaşam, Özgürlük” hareketinin zirvesindeyken, bu insanlar umutlarını İsrail ve Batı'dan destek almaya bağlamışlardı ve mevcut savaşta onları yatıştırmaya çalışıyorlar.

Ancak Filistin'deki savaşa ve soykırıma karşı kayıtsızlık -ve belki de İran'a askeri bir saldırı yapılmasını istemek- sadece bu aşırılık yanlısı güçler arasında değil, çok daha yaygındır.

Mesajımız şudur:

Filistin halkına karşı yürütülen bu karmaşık ve eşitsiz savaş, [İran] hükümetine ve [bölgedeki] yıkıcı politikalarına ve savaşlarına duyduğumuz kızgınlığı gerekçe göstererek örtbas edemeyiz. Kelimenin tam anlamıyla soykırımın ne olduğuna (“ulusal, etnik, ırksal ya da dini bir grubu sırf doğası gereği tamamen ya da kısmen yok etme niyeti”) gözlerimizi kapatamayız. Medya tekelinin [propagandası] ile de geçirilemez.

Bize sunulan ikilem - Hamas ya da İsrail, askeri müdahale ya da devam eden mevcut durum- sadece kötü ile daha kötü arasında bir seçim sunuyor. Kendi yolumuzu yaratmak yerine sadece egemenlerin bize sunduğu seçeneklere baktığımız sürece, sonuç sadece kötü ya da daha kötü olabilir.

Gerçek şu ki biz [İran'da] savaş karşıtı protesto hareketleri konusunda zayıf bir geçmişe sahibiz. Eşitlikçi akımlar ve “Ekmek, İş, Özgürlük” gibi sloganları olan hareketler net savaş karşıtı pozisyonlar almış olsalar da, baskı, sömürü ve ayrımcılığa karşı mücadele ile savaş ve savaş çıkırtkanlığına karşı mücadele arasında bir bağ kuramadık.

Önceki yıllarda bazı güçlerden “Gazze yoksa Lübnan da yok” sloganı duyuluyordu.² Bu insanlar kendi sefalet durumlarının

hükümetin bölgedeki müdahalelere [kaynak harcamasından] kaynaklandığı sonucuna varmışlardı. Ama aslında [rejim] bu müdahaleleri, müdahale ettiği ya da hükmettiği bu ülkelerdeki insanlara fayda sağlamak için değil, sadece kendi çıkarlarını korumak ve istikrarı sağlamak için bölgedeki bu gerici rejimleri desteklemek üzere finanse ediyordu. Sonuç olarak, bu müdahaleler Filistin'deki halk kitlelerinin zengin sosyal ve siyasi mücadele tarihini Hamas'ın roket atışlarına indirgemiş ve diğer Filistinli ilerici halk güçlerinin oynadığı rol küçümsemiş ya da silinmiştir.

Ancak bu gerici kabuk, -sanki savaş çığırtkanlığı ve katliamlar yalnızca bombalar benim üzerime düştüğünde kötü oluyor, "Gazze'ye ne olacağı umurumda değil!" "Belucistan ve Kürdistan'a ne olduğu umurumda değil!" "Afganistan'dan gelen göçmenlere, kadınlara, işçilere ve yarı işsizlere, gecekondulu mahallelerinde yaşayan insanlara ne olursa olsun!... Ben sadece kendim ve çevremdeki insanlar saldırıya uğradığında protesto ediyorum." gibi [düşünerek], içinde bir canavarı, diğer insanların acılarına kayıtsızlık canavarını barındırıyor

Bu canavar devrimci hareketimizin Aşıl topuğu olacaktır. Çok sayıda dilin, dinin, her türlü fay hattının bulunduğu, baskıların birleştiği ve bölgedeki diğer emekçi ve ezilen halklarla yakın ilişki içinde olan bir toprakta, başkalarının acılarına karşı kayıtsızlık, [gerici] egemen güçlerin hakimiyetini güçlendirecek ve [daha iyi bir dünya için] her türlü değişim olasılığının önünde bir engel haline gelecektir.

Şu anda bu canavarın en güçlü düşmanı, insan onurunu desteklemeyi ve her türlü ayrımcılık ve ırkçılıkla mücadeleyi kapsayacak şekilde yorumlanan "Kadın, Yaşam, Özgürlük" sloganında ifadesini bulan, Orta Doğu'daki halkın farkındalığı ve kararlılığıdır.

Bu slogana dayanarak, ister Hamas ister İsrail olsun, her ne şekilde olursa olsun köktendincilikle mücadele edebiliriz. Sınır çizgilerini öyle tanımlayabiliriz ki, Hamas ve İsrail

ile onları destekleyen emperyalist güçler bir tarafta, ilerici sosyal, emek, kadın hareketleri ... ve özgürlük ve eşitlik mücadelesi diğer tarafta yer alsın.

Hükümetler halkın çektiği acılara karşı kayıtsızdır ve savaşlar halk ve devrimci hareketlerin yönünü değiştirebilir ve onların önünde bir engel haline gelebilir. Bu nedenle bizim yaklaşımımız, “Kadın, Yaşam, Özgürlük” devrimci hareketinin kalbinde savaş karşıtı bir kanadı aktif olarak öne çıkarmaktır – aynı zamanda İsrail’in Filistin halkına yönelik soykırımını ve insanlıktan çıkarmasını kınamak, Hamas’ın gerici doğasını ve aynı insanlara [hedeflerine ulaşmak için araç olarak] nasıl davrandığını kınamak, [Hamas’ı] destekleyen bölgesel hükümetleri kınamak ve bu acımasız savaştan yararlanan emperyalist sponsorları kınamak.

Tarihsel olarak, gerici savaşların “ekmek, barış, özgürlük” sloganı altında ezilen kitlelerin egemen sınıflara karşı mücadelesine dönüştürülmesi etkili olmuş ve olumlu sonuçlar vermiştir. Bu [mevcut] tarihsel an, “Kadın, Yaşam, Özgürlük” için ilerici hareketin ayrımcılık ve ötekileştirmeye karşı mücadeleyle aynı hizaya mı geleceğini yoksa tarihin bir dipnotu mu olacağını sinayacaktır.

İmzalayan,

Anisha Asadollahi

Golrokh Iraee

Reza Shahabi

Arash Johari

Keyvan Mohtadi

Mehran Raouf

Fouad Fathi

Mazyar Seyednejad

Omid Masyer

Evin hapishanesi, Kasım 2023

Mektubun ingilizcesi için [tıklayınız.](#)

Somayeh Kargar'ın Avrupa'daki Kafesi Yakın, Kuşları Özgür Bırakın Organizasyonu Programında Yaptığı Konuşma

Editörün Notu. Okumakta olduğunuz yazı İran'daki Siyasi Tutukluların Serbest Bırakılması için Uluslararası Acil Durum Kampanyası'ndan Somayeh Kargar'ın konuşmasından bir bölümdür. Yazının ingilizce kaynağı için [tıklayınız.](#)

"İdam meselesi insan hakları ve bu sistemin yasaları ve değerleri çerçevesinde çözülemez."

İran'daki mahkumlara destek amacıyla dünya çapında protestoların düzenlendiği bir hafta ve Dünya İdam Cezasına Karşı Gün boyunca, [Burn The Cage, Free The Birds](#) 11 Ekim'de Almanya'nın Köln kentinde farklı konuşmacıların yer aldığı önemli bir panel düzenledi. İran Komünist Partisi (Marksist-Leninist-Maoist) ([cpimlm.org](#)) adına konuşan eski siyasi tutsak Somayeh Kargar'ın konuşması, [İran'ın Siyasi Mahkumlarına Şimdi](#)

[Özgürlük için Uluslararası Acil Kampanya](#) gönüllüleri tarafından Farsçadan İngilizceye çevrilmiştir. Parantez içindeki kelimeler ve dipnotlar çevirmenler tarafından açıklama amacıyla eklenmiştir. [\(Videoyu Farsça izleyin\)](#)

Panelde yer alacağı duyurulan diğer konuşmacılar şunlardı Hamid Narviei (Belucistan, İran ile ilgili konularda aktivist); Sara Sadighi (queer meseleleri konusunda aktivist, analist ve eski bir siyasi tutsak); Shoresheh Karimi (Köln, Almanya’da İran Komünist Partisi); ve Atefeh Huseini (kadın hakları aktivisti ve Afganistan’da Taliban yönetimi altında eski bir siyasi tutsak).

Somayeh Kargar, İran'da haksız yere "İslami rejime karşı silahlı isyan" cezası idam olan bir suçla itham

edilen dört kadın siyasi mahkumun posteriyile. Grafik:
Videodan IEC ekran görüntüsü

“Salı İdamlarına Hayır “¹, İran İslam Cumhuriyeti’nin [İİC] suçlarına karşı toplumun bir kesiminin bilinçli ve umutlu bir faaliyeti ve topluma sessiz kalmama ve mücadeleye devam etme çağrısıdır.

İran İslam Cumhuriyeti’nin işlediği fiili suçlarda yıllar içinde değişiklikler olmuştur. Bugün bu konudan ve omuzlarımızdaki koşullar ve sorumluluklardan bahsetmek istiyorum. Bugün, diğer meselelerin yanı sıra, siyasi tutukluların serbest bırakılması ve idam cezasının kaldırılması için mücadele meselesiyle karşı karşıyayız. Ortadoğu’da yaygın ve kanlı bir savaşın tırmanması tehdidi karşısında, cani İsrail rejiminin Gazze’de halka soykırım uyguladığı bir dönemde ve İran’daki feci ekonomik ve sosyal koşullarda, yoksul kitlelerin isyanından korkan İran İslam Cumhuriyeti, İran’ın en ezilen ve yoksul kesimleri ve bölgeleri arasında yer alan sıradan mahkûmları her gün öldürmektedir. Ayrıca (İran’daki) kadın aktivistlere de ölüm cezaları veriyorlar. Cumhurbaşkanlığı seçimlerinden bu yana, İİC’nin ölüm aygıtı halkın infazına ve öldürülmesine hız verdi. Bu infazların hedefinde sözde adi suçlarla suçlanan mahkumlar var.

(İran’ın) Qarchak Genel Cezaevinde bulunma deneyimine sahibim. Tartışmaya başlamak için bu konuda bazı noktalara değinmek istiyorum. Sadece kendi anılarımı ifade etmek için değil, adi suçlarla [suçlanan] mahkumların kimler olduğu ve koşullarının ne olduğu hakkında bir fikir vermek için. Onlar İran’ın söylediği gibi canavarlar değiller.

IRGC’nin 2A İstihbarat Gözaltı Merkezi’nde 110 gün hapis yattıktan sonra, davanın soruşturmacısı (Mahmoud Haji Moradi) beni daha fazla ceza almam için Varamin²’deki Qarchak Hapishanesi’ne sürgün etti. Bana “Seni Qarchak’a göndereceğim,

böylece saçların dişlerinle aynı renk olacak ve oradaki IŞİD mahkumları her gün başına bir felaket getirecek!" dedi.

Qarchak'a gittiğim ilk günü, 4 Şubat 2021 Çarşamba gününü çok iyi hatırlıyorum. Koğuşa girdiğimde herkes mutluydu ve mutlu bir olaydan bahsediyordu. Bu sevincin nedeni, bir gün önce mahkumlardan birinin idam edilmek üzere hücre hapsine alınmış olmasıydı. Çarşamba günü Qarchak'ta (olağan) infaz günüdür. Bunun yerine, canlı olarak geri dönmüştü. Tüm hapishane mutluydu çünkü o yaşıyordu. Özgür değil, sadece hayattaydı. Hepimiz mutluyduk ama o (mutlu) değildi, çünkü neredeyse akli dengesini kaybetmişti. Ancak bu sevinç uzun sürmedi. Birkaç hafta sonra bize tekrar (onun sahte ve sonra gerçek infazını) anlattılar.

İİC, insandışılaştırdığı insanların canını alıyor ve onlara "yaşama ve yemek yeme hakkı" vermiyor. İki kez cezalandırılıyorlar. Hem onları "suça" zemin hazırlayan sefil yaşam koşullarına mahkum ediyor hem de canlarını alıyor. Kimse böyle bir yaşamı ve ölümü hak etmiyor ama İran "terörle zafer" ilkesiyle, çağdışı şeriat yasalarına ve toplu katliamlara dayanarak durumu kontrol etmeye çalışıyor. Elbette bu politikanın başarısızlığı çeşitli ayaklanmalar sırasında mahkumların hapishanelerdeki direnişi ve mücadelesi ile defalarca gösterildi ancak bu rejimin başka seçeneği yok. Bizim de İran'ı devirmek için devrim yapmaktan başka seçeneğimiz yok.

İdam mahkumlarının durumu, İran'ın ve İran'ın bir parçası olduğu daha geniş sistemin suç gerçekliğini görebileceğimiz ve tanıyabileceğimiz bir penceredir. Bu emperyalist dünya sisteminde insan hayatları satın alınabilir, satılabilir ve ortadan kaldırılabilir. Sistemdeki tek suç bu olsa bile, sistemi çökertmek için yeterlidir.

Kapitalist sistem kendi iç dinamiklerinin bir sonucu olarak sadece rekabet, savaş ve çevrenin tahribatını üretmekle kalmıyor. Sermayenin hareketinin ve genişlemesinin

zorunluluğunun önemli yönlerinden biri, insanların büyük bir bölümünün sistemin “çöpü” ve “fazlası” haline dönüştürülmesidir. Bunu sürekli olarak, farklı biçimlerde ve dünyanın farklı yerlerinde yapıyor. İki milyon mahkumun bulunduğu ABD hapishanelerinden, milyonlarca insanın bulunduğu mülteci kamplarına, aile içi şiddet ve namus cinayetlerine, mültecilerin denizde boğulmasına, savaşta her gün bombalar ve askeri silahlarla öldürülen insanlara kadar. Ancak kimsenin sesi duyulmuyor çünkü bu “normal sürecin” bir parçası haline geldi ve insanlar bununla yaşamaya alıştı.

Neden mi? Çünkü sistemin yaşaması ve işlemesi için bu gerekli! Bu koşullara müsamaha gösterilmemelidir. Bu sistem insanları sürekli olarak evlerinden ve geçim kaynaklarından mahrum bırakıyor ve onları bir çöp gibi şehirlerin kenar mahallelerine atıyor. Bu yoksul ve yok edilmiş insanların bir bölümü, bu sürece duydukları öfke ve sistemin bu şekilde işlediğinin farkında olmamaları sonucunda ya faşistlerin ya da cihatçıların kucağına düşmekte ya da suçlu ve cani olarak hapse girmekte ve idam edilmektedir.

“Salı günleri idama hayır” kampanyasının önemi, sadece idam cezasının verilmesine ve infazına karşı çıkmak değil, aynı zamanda susturulmuş bu kesimin sesini yükseltmektir.

Mahkumlara ve idam mahkumlarına yönelik her türlü ayrımcı muameleden kaçınılmalıdır çünkü İran’ın yaptığı budur. Jina Ayaklanması³ sırasında halkın kitlesel olarak tutuklanmasıyla aynı zamanda üniversiteye de saldırdıklarını ve öğrencileri tutukladıklarını hatırlıyorum. Tahran’daki Evin Hapishanesi önünde toplanan aileler, öğrencilerin ailelerine daha fazla ilgi gösterip onlara sempati duyarken, Belucistan ve Kürdistan gibi İran’ın farklı bölgelerinden [etnik] kıyafetler içinde hapisteki çocuklarını takip etmeye gelen çok sayıda aile daha az fark edildi. Bu iyi bir şey değil. Bizim dayanışma anlayışımız bundan farklı olmalı. İİC tam da bu tür farklılıklardan yararlanarak ve ucuz olduğunu düşündüğü

kesimlerden gelenleri öldürerek kendini sağlamlaştırıyor. Biz böyle bir ayırım yapmamalıyız! Hepsi bizim sevdiklerimiz, bizim halkımız ve bizim yoldaşlarımız.

Siyasi tutukluların serbest bırakılması ve infazların durdurulması için verilen mücadelenin yaygınlaşmaması iyi bir şey değil. Öğretmenler ve işçiler protesto ettiklerinde, falanca tutuklu öğretmenin ya da tutuklu işçinin serbest bırakılması gerektiğini söylüyorlar. Ama her halükarda İran'da tutuklanıyorlar, zulüm görüyorlar ve işten atılıyorlar. Dolayısıyla yurtdışına çıkıp [bu adaletsizliklere karşı] harekete geçtiğimizde, [İran] içinde rejime karşı verilen mücadele için bir kalkan görevi görebilecek bir atmosfer yaratmış oluyoruz. Özellikle de dış dünyanın (görüşünün) rejim için çok önemli olduğu bir durumda -ki Avrupa onlar için özellikle önemlidir- bu fırsatı iyi değerlendirirsek, içeride direniş için bir destek atmosferi yaratabiliriz.

Jina ayaklanmasından çıkarılacak derslerden biri, insanların toplumdaki çeşitli konulara ilişkin memnuniyetsizlik ve öfkelerinin her zaman mevcut olduğu olmalıdır. Ancak bu mücadele kendiliğinden başlayıp ilerlemeli mi yoksa mevcut potansiyel örgütlenip bilinçli ve amaçlı bir harekete dönüştürmek için kullanılabilir mi? Farklı mücadelelerde, farklı düzeylerde önderliğe ihtiyaç duyarız ve bunlardan en önemlisi ideolojik ve siyasi önderliktir; bakış açısını ve hedefleri tanımlamak ve bu yönde nasıl hareket etmek ve mücadele etmek istediğinizi belirlemektir.

İran, çok sayıda iç ve uluslararası sorunla karşı karşıyadır. Toplumda meşruiyeti olmayan bir rejim olarak ayakta kalabilmek için sürekli baskı uygulamak zorunda kalıyor. Bu koşullar bize İran'ın devrimci yollarla devrilmesi için mücadele etmek üzere olumlu bir açılım ve potansiyel sağlamaktadır. Ancak bu elverişli koşulların kalıcı olmadığını ve kaybedilebileceğini unutmamalıyız. İçinde bulunduğumuz özel durumun farkında olmalı ve bundan en iyi şekilde yararlanmaya çalışmalıyız.

İran'ın on yıllar boyunca uyguladığı suç politikaları toplumda bir uyuşukluğa yol açmıştır. “Düşmanlarını” ‘suçlular ve haydutlar’ olarak göstererek, insanları halka açık infazlara seyirci olmaya, aktivistlerin bastırılmasına ve hapsedilmesine alıştırdılar. Bu yollarla, toplumun bir bölümünü de beraberinde getirebilecek yeni bir neslin savaşçı olma ihtimalini ortadan kaldırıyorlar. Bu “suçluların ve haydutların” çoğu toplumun en alt, en ezilmiş ve en sessiz katmanlarından gelmektedir. “Suçlu”, ‘kaçakçı’ ve ‘katil’ olmaları yönünde toplumsal baskıya maruz kalan bu gençlerin bir kısmı, rejimin güvenlik görevlilerinin isyan edecekleri korkusuyla uyardığı ‘ayakkabısız’ kitlelerdir. Bu gençlerin bir kısmı, devrimci bilince erişebildikleri takdirde, insanlığın kurtarıcıları olma potansiyeline sahiptir. Bunlar gibi pek çok gencin emperyalist zindanlarda tutuldukları süre boyunca komünist mahkumlar tarafından devrime çekildikleri ve eğitildikleri bir tarih vardır.⁴ Bu potansiyel ve olasılık bugün de mevcuttur.

Bu sessiz neslin sadakati için verilen mücadelenin bir kısmı cezaevlerinin içinde gerçekleşmektedir ve bilinçli (siyasi) mahkumların sorumluluğundadır. Evin Cezaevi’ndeki kadınların Sharifeh ve Pakhshan’a verilen idam cezalarını protesto etmeleri, Reza Rasaei-’nin idamını protesto etmeleri, diğer cezaevlerindeki mahkumların ve Evin Cezaevi’ndeki erkeklerin “İdam Salılarına Hayır” eylemlerine ve (Evin’deki kadınların) oturma eylemlerine verdikleri destek, cesur ve öncü çabalarlardır. Ancak bu mücadelenin ve aktivistlerinin tam sesi, isyankar ve memnuniyetsiz olanların bu mücadelenin önemli bir kısmında sorumluluk alması gereken daha geniş toplumdandır. Kuşkusuz, idam cezasına karşı memnuniyetsizlik ve muhalefet, toplumun külleri altındaki ateş gibi mevcuttur. Ancak bu konuda atılan adımlar durumun ne aciliyetiyle, ne önemiyle ne de kapasitesiyle orantılıdır.

Herhangi bir hayata değersiz muamelesi yapılmasına karşı isyan etmeliyiz. Bu sadece mahkumların ve idam edilenlerin

ailelerinin sorumluluğu değildir. İdam, hapis ve baskıya karşı insan hakları faaliyetleri övgüye değer önlemlerdir ve sistemin zehirli düşünce tarzının ötesine geçme çabasıdır. Ancak (insan hakları aktivistleri) idam meselesinin insan hakları ve bu sistemin yasaları ve değerleri çerçevesinde çözölemeyeceğini anlamalıdır.

Tüm bilinçli güçleri -sanatçıları, aydınları, toplumsal hareket aktivistlerini, tüm özgür insanları, vicdan sahibi insanları, dünya halklarını, “Kadın, Yaşam, Özgürlük” ayaklanmasını savunan ve ondan ilham alan insanları- “Tüm İnfazları Durdurma” hareketine katılmaya çağırıyoruz. İran’ın işlediği suçlara karşı gösteriler, eylemler ve ajitasyonlar düzenleyerek ölüm cezasının kaldırılmasını talep edin. Yurtdışında, ölüm cezasına karşı hayati önem taşıyan aydınlatıcı teşhir ve duyurulara ek olarak, herkesin kendi kabiliyetine göre bir şeyler yapabilmesi için farklı şekillerde eylemler ve toplantılar düzenleyerek, haber ajansı ofislerini işgal ederek, dünyaca ünlü sanatçıların katılımını organize ederek, açlık grevleri yaparak ve en yoksullar arasında yer alan ve gecelerini ölüm koridorlarında geçiren birçok mahkumun infazını önlemek için İran’ı geri püskürtmek için gerekli olan diğer her türlü şekilde bir atmosfer yaratmalıyız.

Güçlü bir (idam karşıtı) hareket başlatmak sadece devleti geriletmekle kalmaz, aynı zamanda kitlelerin düşüncelerini de değiştirir. İnsanların düşüncelerini değiştirmek, gelecekteki bir toplumu sorunlarla nasıl başa çıkılacağı konusunda hazırlayacaktır. Bu çok önemlidir.

Bu mücadele, dünya çapında sosyalist devrim biçiminde tüm İran ve dünya halklarının kurtuluşunun yolunu açacak bir mücadele olabilmesi için, bu sistemin dışında bir çerçevede yürütölmelidir. Aynı anda hem düşmanla savaşmalı ve onu geri püskürtmeli hem de insanların düşüncelerini değiştirmeli -bu sisteme olan entelektöel ve ideolojik bağılılıklarını kırmak ve gerçekliğe bakmanın ve analiz etmenin bilimsel bir yolunu

geliştirmek için- İİC'nin devrilmesinin yolunu açmalıdır. Mücadele, insanlara nasıl düşüneceklerini, nasıl mücadele edeceklerini ve sosyalist bir yarın içinde toplumun sahibi ve yöneticisi olmayı öğretecek şekilde ileriye taşınmalıdır.

DİPNOTLAR:

1. Ocak 2024'te, İran'daki Ghezel Hesar Cezaevi'nde bulunan bir grup siyasi ve siyasi olmayan mahkum, genellikle idam mahkumlarının infaz hazırlığı için tek kişilik hücrelere alındığı Salı günleri haftalık açlık grevi başlattı. Bu ilk greve Evin Cezaevindeki kadın siyasi mahkumlar da katıldı. Haftalık grev 22 Ekim Salı günü itibariyle 40. haftasına girdi ve İran'ın en ücra köşelerindeki 23 cezaevine yayıldı.
 2. İran'ın mahkumları ailelerinden ya da destek ağlarından uzakta bir hapishaneye sürgün etmesi acımasız bir gelenektir. Somayeh, Tahran eyaletindeki kötü şöhretli Qarchak kadın hapishanesinden uzakta, Kürdistan'ın ezilen bölgesinden.
 3. "Jina" ya da 'Kadın, Yaşam, Özgürlük' Ayaklanması, 22 yaşındaki Kürt kadın Jina Mahsa Amini'nin Eylül 2022'de başörtüsü saçlarını tam olarak örtmediği için Tahran'daki 'ahlak polisi' tarafından dövülerek öldürölmesinin ardından İran'ı beş ay boyunca sarstı. Protestolar sırasında en az 500 kişi öldürüldü ve yaklaşık 22.000 kişi tutuklandı.
 4. ABD kuklası Şah döneminde (1953-79) İran'da ve 1960'ların sonu ile 1970'lerin başında ABD'de olduğu gibi dünyanın dört bir yanındaki cezaevlerinde devrimci faaliyetlerin yürütüldüğü yerler haline gelen cezaevlerine atıfta bulunuyor.
-

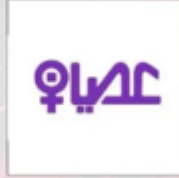
Gazze'den Tahran'a Kahrolsun Katiller!

İslam Cumhuriyeti ve İsrail Arasındaki Savaşı Karşı 10 Grup Tarafından Ortak Bildiri

Çevirmenin notu: 9 Ekim tarihinde 10 İranlı ve Afgan grup tarafından ABD destekli apartheidçı İsrail devleri ile İran İslam Cumhuriyeti arasındaki savaş hamlelerine ve tehditlere karşı güçlü bir bildiri yayınlandı. Bu bildiri IEC (İranlı Siyasi Tutsaklara Özgürlük Kampanyası) ve onunla ilişkili diğer organizasyonlar tarafından Farsça, İngilizce ve Arapça yayınlanmıştır. IEC'nin İngilizce çevirisi revcom.us internet sitesinde de paylaşılmış, bu Türkçe çeviri de revcom.us internet sitesi üzerindeki İngilizce paylaşım kaynak alınarak yapılmıştır.

In Gaza or Tehran, Down with the killers!

The Joint Statement of 10 Groups

İmzalayanlar:

[Uxan, Gilaks Media](#) (Gilaki Medya)

[Afghanistan House of Culture](#) (Afganistan Kültür Evi)

[Women Social Equality Organization WSEO](#)

[Youth In Exile](#) (Bahamad) (Sürgündeki Gençlik)

[Burn The Cage](#) (Kafesi Yak!)

[Social Sciences Research Association](#) (Sosyal Bilimler Araştırma Derneği)

[Osyan/Revolt](#) (İsyan)

Communist Organization of Afghanistan (Afganistan Komünist Örgütü)

[Je.cocreation](#)

[Finland Woman. Life. Freedom](#) (nev.suomi) (Finlandiya Kadın Yaşam Özgürlük)

İran İslam Cumhuriyeti'nin (İİC) füzeleri Demir Kubbe'yi delip geçiyor ve Filistin halkının ve Filistin'i destekleyenlerin bir kesimi mutluluk gözyaşları döküyor. Apartheidçi İsrail İİC'ye kararlaştırıcı bir cevap gönderme tehdidinde bulunuyor ve İran halkının bir kısmının kalpleri adeta sevinçten eriyor. İki tarafı da, yaklaşan ve büyümekte olan, Ortadoğu'da milyonlarca kişinin hayatını yok edebilecek savaşı tırmandırmaya iten "sebeplere" sahip! Bazıları bu savaştan faydalanabilecekleri şeklindeki düşüncelerle kendilerini kandırıyor. Ancak bunlar sadece bu bölgedeki insan cesetleri üzerinden barbarca savaşlarını ilerleten katillere daha da meşruluk kazandırmış oluyor. İki tarafın liderleri de bombaları için kamuoyunun desteğine ihtiyaç duyuyor ve iki tarafın da utanç verici tarihleri birbirlerine karşı yeterli propaganda malzemesi sağlıyor.

Sanki bu kana susamışlar her şeyi kontrol altında tutuyormuş süsü veriliyor, aynı küresel kapitalizm sisteminin bir parçası olan iki tarafın da onları nükleer savaş noktasına gidebilecek kadar mücadele etmeye zorlayan bir krize hapsedilmiş ve gittikçe daha derinden bu bataklığa batmakta bulması dışındaki her şeyi. Uluslararası mahkemeler ve Birleşmiş Milletler o kadar itibarsızlaştı ki sadece çok az sayıda insan bu kurumların ve 2. Dünya Savaşı'ndan beri [uluslararası] düzeni yöneten şeylerin çöküşünü fark edebiliyor. Dünya her taraftan bir krizin içinde ve İslam Cumhuriyeti ile İsrail arasındaki dış bileme bu krizin bir ifadesidir.

"Yılanın başını kesme" üzerine bütün bu tartışmalar İslami köktencilikçi hatalı bir şekilde problemin kaynağı olarak

görüyor, hem Siyonist hem de İslamcı rejimi besleyen kompleks ve çok katmanlı dünya kapitalist sistemini görmezden geliyor. Aynı zamanda bunun tersi bir yaklaşımı da yaratıyor – yani bölgedeki halkların ABD bölgeden çıkarılırsa ve onun yerine Çin gelirse ve Golan Tepeleri [bütün] Ortadoğu olursa daha iyi bir duruma geleceği de iddia ediliyor. Ancak bizim yüzleşmekte olduğumuz şey bir yılan değil, Siyonist ve [diğer] gerici devletlerden “demokratik” devletlere kadar bütün dünyayı kapsayan çok başlı bir canavar. Bu sebeple bunun bir parçasının ya da diğerinin destekçisi olamazsınız – bütün bu sistemin ortadan kaldırılması gerekmektedir. Bir canavarı devirmek, o canavar etrafa savrulmakta ve sağa sola sallanmakta iken daha mümkündür.

Peki neden bazıları bu olasılığı görmüyor ve aksine bu devletlerin politikalarını ya da doğasını desteklemiyor olsalar da İsrail ya da İİC’nin safını tutuyor?

1. Nefret ve intikam

Eğer merşu bir öfke hissediyorsanız fakat düşmanı olan İİC’nin işlediği suçlar sebebiyle İsrail’i destekliyorsanız ya da bunun tam tersini yapıyorsanız sadece size karşı işlenen suçlara öfke duymayı bırakın! Bu sadece etik olmamakla kalmaz, aynı zamanda herkes için özgürlük yolunun önemli bir doğrusunu, bütün bu suçların bir sistemin sonucu olduğunu ve bu sistemin suçlularının bir kesimi ile birlik olmanın kimseye özgürlük getirmeyeceğini görmenizi engeller.

2. Güçsüz hissetmek

Eğer bir halk kitlesi ile yapılacak bir devrimin imkânsız olduğunu ve bu yüzden bu suçlulardan birinin veya diğerinin safını tutmamız gerektiğini düşünüyorsanız sadece kendiliğinden gelişen Kadın, Yaşam, Özgürlük ayaklanmasının bile nasıl tüm sistemi sarstığını hatırlayın. Dünyanın her yerinden politikacılar bunun ilerlemesini engellemek için sıraya girdi. Ancak onların kontrol altında tuttukları

kanallardan dışarı çıkmanın potansiyeli vardır. Gerçek güç, bir veya diğer gerici gücün ölüm birlikleri olmayı reddeden, bilinçli ve örgütlü bir halkın elindedir.

3. Şimdiki düzen altında durumları iyileştirme illüzyonu

Eğer bir tarafı -İslami köktenciler ya da emperyalist güçler fark etmeksizin- tutup diğerini yok edebileceğinizi; ya da bütün bu sistemi ve onun üretim biçimlerini ve sosyal ilişkilerini aynı tutup fikirler üzerindeki baskıyı, hapsedilmeyi, teokratik gericiliği, yoksulluğu, sömürüyü, kadın ve LGBTQ bireylerin baskı altına alınmasını, ulusal baskıyı, savaşları ve çevresel yıkımı ortadan kaldırabileceğinizi veya azaltabileceğinizi; ya da İsrail'in bombalarının İran halkına demokrasi getireceğini düşünüyorsanız Gazze'deki yıkıma ve Lübnanlı göçmenlere bir bakın. Eğer İİC füzelerinin Gazze ve Lübnan'a özgürlük mesajını taşıdığını düşünüyorsanız, Kürt, Beluç ve Arap halklarına ve İran'ın kadınlarının haline bir bakın. Kendinizi kandırmayın. Bu sistemin radikal, özgürleştirici bir biçimde dönüştürülmesi söz konusu olmadan durumu iyileştirmenin hiçbir olasılığı yoktur.

Başka bir Yol Var!

Yüzeysel olarak bakıldığında önümüzdeki tek olasılık bu miadı dolmuş güçlerden biri veya diğeri ile saf tutmak ya da pasif bir biçimde ortada durmakmış gibi görünebilir. Ancak gerçek şudur: Başka bir yol var! Başka bir alternatifin olmadığı inancı kendi başına bir alternatif yaratmanın önündeki bir engeldir!

Radikal, özgürleştirici, sadece var olan sistem içinde yüksek seviyelere yeni yüzler getirmekle yetinmeyen bir değişime ihtiyacımız var. Aslında var olmamış, eski bir "altın geçmişe" dönme yolu söz konusu değildir. Sadece bu çatışmada taraf olan güçleri değil, aynı zamanda bu durumu ortaya çıkaran aynı sistemin uzantıları olan uluslararası kuruluşları da

kınıyoruz.

Gericilerin ve emperyalistlerin bombalarının amigoları değiliz! Yeni bir dünyanın tohumlarıyız!

**Kolombiya Devrimci Komünist
Grubu: Ortadoğu Halkları
Bizim Halkımızdır!
Emperyalizme, İslami
Köktendinciliğe Hayır!
Ortadoğudan Kolombiya'ya
Devrime İhtiyacımız Var Daha
Azına Değil!**

Editörün notu: Aşağıdaki açıklama Bob Avakian'ın mimarı olduğu yeni komünizmi takip eden Devrimci Komünist Grup, Kolombiya tarafından yazılmış ve Alborada Comunista sitesinde yayınlanmıştır. Yenikomünizm.com'un yaptığı çeviri <https://revcom.us/en/people-middle-east-are-our-people-no-imperialism-no-islamic-fundamentalism-middle-east-colombia-we> linkindeki İngilizceden yapılmıştır.

İsrail'in Ortadoğu'daki ABD destekli saldırganlığı bölge ve dünya halkları için çok tehlikeli bir durum yarattı. Mevcut durum Gazze'nin Filistinli halkına karşı yürütülen tek taraflı

soykırımcı bir katliamdır. Ancak bu katliamın silahlarını ABD sağlamakta ve İsrail'e arka çıkmaktadır.

Bir yıl içerisinde İsrail Gazze'de 41.500 insanı ve Lübnan'da 2000 insanı öldürdü. Bölgede milyonlarca insan yer değiştirmek zorunda kaldı. ABD'nin desteğiyle İsrail, İslamcı köktendinci bir grup olan Hizbullah'a sürpriz bir saldırıyla katliamı bölgesel bir savaşa doğru dönüştürdü ve sonrasında Lübnan'ı işgal etti.

Çizim: @ComRevCo

Hizbullah'ı destekleyen İran ise İsrail'e bir misilleme saldırısında bulundu. Şimdi İsrail, ABD'ye "danışarak" İran'a kendi askeri yanıtı için hazırlık yapmaktadır. **Bu durum sadece bölge halkları için değil ancak dünya halkları için ciddi anlamda tehlikelidir.** Böylesi bir durumda bazı hakikatleri akılda tutmakta fayda var:

1. **İsrail-ABD'nin bu saldırganlığı tamamen haksızdır ve daha geniş bir savaşın sorumluluğu ABD'ye aittir.** ABD emperyalizmi İsrail'i 60 yıldan uzun süredir dehşet oranda silahlandırmakta ve desteklemektedir. İsrail, dünyanın bu stratejik bölgesinde ABD'nin tahakküm karakolu olarak işlev görmektedir.

2. **Medeniyetleri bitirebilecek nükleer bir savaş tehlikesi gerçektir, bunu anlamak ve karşı çıkmak gerekmektedir.** İsrail'de tıpkı ABD gibi nükleer bir güçtür. İran ise silah geliştirmenin eşiğinde nükleer anlamında gelişen bir güçtür. İran'ın müttefikleri olan Rusya, Çin ve Kuzey Kore gibi ülkeler de nükleer silahlara sahiptir. **Bütün bunlar bu savaşa karşı çıkılmasını, böylesi kitle imha silahları ve tüm gerici savaşları bitirecek bir devrimin ihtiyacı için bastırmayı daha da zorunlu kılmaktadır.**
3. **İsrail, yerleşimci-sömürgeci-ırkçı bir apartheid devletidir. Bölge halkları üzerine 76 yıl önce bir emperyalist tahakküm aracı olarak çökmüştür ve son 50 yıldır doğrudan ABD emperyalizminin Ortadoğu ve tüm dünyadaki saldırı eridir.** ABD yöneticileri İsrail'in agresif soykırımcı eylemlerini "meşru müdafaa" olarak göstermeye çalışmaktadır.
4. **ABD açık arayla dünyanın en gerici gücüdür, kapitalist-emperyalist sistemin tepesinde kana bulanmış bir şekilde durmakta, Ortadoğuda saldırı karakolu olması için gerici İsrail'i fonlamakta, silahlandırmakta ve desteklemektedir.**
5. **İran İslam Cumhuriyeti, gerici, baskıcı ve mizojenistik bir teokrasidir (dini diktatörlük).** Kendi halkına ve özellikle de devrimci güçlere hatta acımasız politikalarına karşı en ufak muhalefet edenlere karşı katilce bir baskı siyaseti izlemiştir. Dolayısıyla bu devlet ve bölgede kendisiyle eşdeğer seviyedeki gerici müttefikleri -Hamis, Hizbullah ve Husilerin desteklenmemeli, İran'ın içindeki gerçekten devrimci ve ilerici güçler desteklenmelidir.
6. İslam Cumhuriyeti (İC) eski zamanların "geleneksel"

teokrasilerine benzememektedir ancak Ortadoğudaki kapitalist-emperyalist sistemin genişlemesinin bir ürünüdür, ona göbekten bağlıdır ve ondan beslenir. **İC bir yandan emperyalist kapitalizmin dinamiklerine ve dünya üzerindeki yapılarına bağımlı gerici bir güçken bir yandan da ona muhalefet pozisyonundaki ve meşruluğunu bu muhalefet üzerinden sağlar. Geriye kalansa kapitalizm öncesi ahlak ve toplumsal ilişkilere dönüştür.**

7. İslami köktendinci güçlerin küresel kapitalist sistemle iç içe geçtiği, bunların sisteme dışsal olmamakla beraber onun tarafından da “yaratılmadıkları” unutulmamalıdır. **Emperyalizm ve İslami köktendincilik aynı sistemin iki köhne kutbudur, birini desteklemek yalnızca öbürünü güçlendirir.** Herhangi bir “ulusal özgürlük” mücadelesini desteklemek adına gerici milliyetçi (ve gerçekten anti-emperyalist olmayan) güçleri desteklemek kaynar sudan çıkıp ateşe atlamakla eşdeğerdir.
8. Kolombiya ve Latin Amerika’da **dünya halklarına karşı birincil önceliğimiz emperyalistlerin ve her ülkenin yöneticilerinin (kendimizinkiler de dahil) suçlarına dur demek ve onlara karşı mücadele yürütmek ve ABD, İran ve tüm Ortadoğudaki gibi bu işin direkt içerisindeki ülkelerdeki devrimci güçleri desteklemektir.**

Devrimci önder Bob Avakian defalarca kez acil önemdeki şu noktayı tekrarlamıştır:

“Dünyanın halkları olarak bizler, bu emperyalistlerin dünyaya hükmetmesine ve insanlığın kaderini belirlemesine artık izin veremeyiz. En hızlı biçimde alaşağı edilmeleri gerekmektedir. Böyle yaşamak zorunda olmadığımız da bilimsel bir gerçektir.”

Avakian tarafından geliştirilmiş olan **yeni komünizm** insanlığın bu çılgınlıktan ve bütün baskı biçimlerinden gerçek bir devrimle kapitalist-emperyalist sistemi yıkarak yerine çok daha iyi bir sistemi ve yolu bütün ülkelerde ve dünyada hayatı geçirerek nasıl özgürleşebileceğini gösterir. Avakian böylesi bir devrimin ne anlama geldiğini ve nasıl başarılabilirliğini ve bugün kendimizi içerisinde bulunduğumuz nadir zamanlarda ABD gibi bir ülkede bile nasıl mümkün olduğunu anlatır.

Eğer ne olup bittiğini, neden olduğunu ve bununla ilgili ne yapılabileceğini öğrenmek istiyorsanız o halde Bob Avakian tarafından geliştirilen komünizmin yeni senteziyle cebelleşmeniz gerekmektedir. Ve o halde bu son derece tehlikeli zamanlarda gerçekten bir devrim yapmak için çalışan insanlara katılmalısınız: Gerçek devrimci komünistlere

Devrimci Komünist Grup, Kolombiya (ComRevCo), 7 Ekim, 2024

Emperyalistlerin, Soykırımcı Siyonizmin Panzehiri Siyasal İslam Olabilir Mi? İnsanlığın

Bilimsel Temelde Bir Umuda İhtiyacı Var

Editör Notu: ABD ve Batılı emperyalistler tarafından bifiil desteklenen İsrail'in Filistin'de uyguladığı soykırım birinci senesine girdi. Savaş artık fiilen bölgeye yayılmış durumda. Savaşın kuvveti ve kapsamı ise her an niteliksel olarak değişebilir, büyük acı ve trajedilere neden olabilir. Diğer yandan ise bu kirli savaşa karşı olan ve yüreği güzel bir dünyadan yana olan insanlar cephesinde büyük bir kafa karışıklığı söz konusudur. Emperyalistler ve onların bölgedeki ileri karakoluna karşı mücadeleyi sürdüren İslamcı güçleri "antiemperyalist" ve hatta "devrimci" olarak görenler oldukça fazladır. Araştırmacı ve tarihçi **Emrah Cilasun** tarafından kaleme alınan bu yazı, neden **insanlık ve gezegen için başka bir yolu ortaya koymamıza** yönelik önemli bir yazı olmasından ötürü okurlarımızla paylaşıyoruz.

Hiç tartışmasız, ABD ve Batılı emperyalistlerin Orta Doğu'da inşa ettikleri suni, teokratik, Apartheidci soykırım devleti; bütün şımarıklığı, kibri ve küstahlığıyla 1940'ların Nazi Almanyasına rahmet okutturmaktadır. Gazze'de kustuğu ölüm yetmezmiş gibi Batı Şeria'da, Lübnan'da, Suriye'de, Yemen'de ve İran'da meşru müdafaa adı altında tüm bir Ortadoğu'yu ateş çemberinin içine almaktadır. Birleşmiş Milletler'in, uluslararası tüm hukuk mercilerinin "savaş suçlusu" ve "soykırımcı" olarak tanımladığı İsrail hiçbir kural kaide tanımaksızın tüm fütursuzluğunu devam ettirmektedir.

Bütün bir Orta Doğu başta olmak üzere dünyanın kahir ekseriyeti, bu küstahlığı, kibri ve şımarıklığı büyük bir tiksinti ve nefretle izlemekte, infiale kapılmaktadır. Şu ana kadar bu durumu protesto etmek için (ABD'de de) iki insanın kendisini yakmasına, milyonlarca insanın dünyanın dört bir

yanında sokaklara dökülmesine; aydın, sanatçı ve bilumum entelektüelin Filistin halkıyla dayanışmasına rağmen Gazze başta olmak üzere soykırım bütün süratiyle devam etmektedir. Dünya çapında insanların çaresizliği büyük bir öfkeye dönüşmektedir.

İsrail'e kim dur diyecek? Gazze'deki soykırım ne zaman sona erecek? Filistin özgürlüğüne ne zaman kavuşacak? Teokratik siyonist devletin, onun ardındaki emperyalist güçlerin panzehiri İslam dinine dayalı bir başka teokratik devlet, İran ve onun "Direniş Eksenı" olabilir mi? Bu iki cephenin arasındaki bariz güç orantısızlığına (hitap ettikleri kitle farkına) rağmen aralarındaki özdeşlik -insanlığın ve gezegenin kurtuluşunun önünde bariz engel oldukları- görmezden mi gelinmelidir ve tüm bu münakaşayla ne gibi bir alakası vardır?

Şimdi bu soruları yakından incelemenin tam zamanıdır.

Savaş, Siyaset, Hangi Sınıf ve Hangi Dünya Görüşü?

Evvel şu soruyla başlayalım: Savaş nedir? Meşhur Prusyalı general ve askeri tarihçi Carl von Clausewitz'e göre "Savaş, **siyasetin** başka araçlarla devamıdır."(1) Clausewitz'in bu sözü üzerinde bir miktar duralım. Şayet yaşadığımız toplum sınıflı bir toplumsa o halde şu meşru soruyla başlayalım: Peki buradaki "siyaset" **hangi sınıfın, hangi dünya görüşünün** tezahürüdür?

Siyonist devlet ve onun efendileri olan Batılı Emperyalistler açısından bakacak olursak cevap tüm çıplaklığıyla ortadadır: **Dünya görüşü** bakımından, Tevrat'taki "Nehir'den denize vadedilmiş topraklarda" yayılmaya dayanan bu savaşın hedefi; bu topraklar üzerindeki üretici güçleri, enerji ve nakil hatlarını, tedarik zincirlerini dünyadaki kapitalist emperyalist üretim ilişkilerine entegre etmektir. İsrailli kapitalistlerle onların arkasındaki büyük gangster devletlerin emperyalist hâkim sınıflarının **savaş siyasetini**

belirleyen işte bu gerçektir. Burada başta yurtlarından edilen Filistinlilerin ve diğer milliyet ve inançtan insanların çıkarları zinhar bunların umurunda değildir.

Peki bu güçlerin tam karşısında duran İran ve onun “Direniş Ekseni”nin “savaşı” hangi “siyasetin” ve de bu siyaset **hangi dünya görüşünün** ve **hangi sınıfların** tezahürüdür?

Bir kere Samuel Albert’in parmak bastığı şu gerçeğin hatırlanmasında fayda var:

“İslamcılık kendi mantığına sahip... din bir kez manevi değerlerin ve politik meşruluğun temel kaynağı haline getirildi mi o zaman İslamcılığın değişik varyasyonları arasındaki ayrım çizgileri de silikleşmektedir.”(2)

Siyasal İslam’ın Kendi Mantığı ve İran İslam Cumhuriyeti

İster İslam’ın Şii isterse de Sünni mezhebinden olsun, Siyasal İslam’ın hakikaten kendi mantığı vardır ve bu “mantık” bilimi, “Evrin Teorisi”ni dışlar. İnsan aklının özgürleşmesini zincire vurur ve Orta Çağ’ın bilhassa kadın bahsinde tüm feodal değerlerini, ataerkilliği tesis eder, kutsar ve korur. Kadın açısından tamamen baskı ve sömürüyü içeren bu gerçek, diğer dinler için geçerli olduğu kadar, İslam açısından da turnusol kağıdıdır.

1979’un 11 Şubat’ında tacından ve tahtından sual olunmayan ABD beslemesi Şah Rıza Pehlevi, çeşitli milliyetlerden yiğit İran halkının kızları ve oğulları tarafından devrildi. Şah sonrası iktidarı kim ele geçirecek sorusunun havada uçtuğu o günlerde, daha iktidarını perçinlememiş olan İmam Humeyni, devrimci halk yığınlarının yarıdan fazlasını oluşturan kadınlara karşı 7 Mart’ta bir hamle yapmak istemişti. Humeyni’ye göre yeni bir yasayla kadınlar, kara çarşafa bürünmeliydiler. Kadınların öfkesi adeta bir sel olmuş ve 8 Mart 1979’da Tahran sokaklarına boşalmıştı.(3)

Devrimci önderler Kak İsmail ve Selahaddin Şemsi Burhan'ın önderliğinde, Rojhelat'ta millî zulüme ve feodalizme karşı kurulan Ettihadiy-e Dehganene Sakkız'dan (Sakız Köylü Birliği) Peşmerge Zahmetkeşan-ı Kürdistan'a (Kürdistan Emekçilerinin Peşmerge Örgütü) kadar farklı mücadele örgütlerinin saflarında bir araya gelen devrimci köylüler, mollaların devraldığı Şah'ın ordusuna karşı Merivan'da, Bokan'da, Mehabad'da, Sanandaj'da, Karaftu'da kahramanca savaşımaya başlamıştı. Tabii ki kırsal alandaki çalışma ve silahlı örgütlenme sadece Kürdistan ile sınırlı değildi. Yarane Dehganene Fars (Fars Köylü Örgütü) ve Zahmetkeşan-ı Kuzistan (Kuzistan Emekçileri) gibi örgütler de İran devrimcilerinin kırsal alandaki çabalarının ürünleriydi.(4)

İran'da devrim ve karşı devrim güçlerinin bu denli karşı karşıya geldiği, Siyasal İslamcı faşist Humeyni rejiminin ayakta durmak ve kendisini tahkim etmekle yok olmak arasında gidip geldiği o iç savaş günlerinde maalesef İranlı devrimciler ve komünistler aynı zamanda büyük hatalara da imza attılar.

Evet, Soğuk Savaş'ın tam ortasında ABD ve Batı beslemesi Şah Rıza ve ona sadık kalan bir avuç komprador devrilmişti ama başta Pehlevi'yi terk eden komprador kapitalist ve bürokratlar ile Tahran Kapalı Çarşısı'nın tüccarları, büyük toprak ağaları ve ülkenin önde gelen dini otoriteleri çoktan tercihlerini Humeyni'den yana yapmışlardı. ABD ve Batılı emperyalistler, Humeyni'nin sözde sosyalist esasta emperyalist olan rakip sosyal emperyalist bloka kaymaması için havuç ve sopa politikasının bir karışımı çeşitli manevralara girmişlerdi. Bu manevralardan biri de 8 sene sürecektir olan İran-İrak Savaşı'ydı. İranlı devrimciler tam bu ortamda ülke savunmasını esas aldılar, ulusal bayrağa sarıldılar ve Humeyni şahsında ittifak yapılacak "millî" bir burjuva (!) keşfettiler. Bu yanlış siyasetin bedeli çok ağır olacaktı. Faşist teokratik İslam Cumhuriyeti sadece milyonlarca insanın heder olmasını beraberinde getirmeyecek aynı zamanda başta Kürt ulusu olmak

üzere irili ufaklı milliyetleri kılıçtan geçirecek, yüzbinlerce devrimci ve komünistin canını alacaktı.

Tüm bunlar olup biterken perde arkasında tabii ki ABD ile İran İslam Cumhuriyeti (İsrail de dâhil) “al takke ver külah” ilişkilerinden kaçınmayacaktı. Zira o dönemde Reagan yönetimi, İran’a yapılan gizli silah satışlarından elde ettiği geliri, Nikaragua’daki Sandinista hükûmetine karşı desteklediği Kontralara aktarmakta bir beis görmüyordu. 20 Ağustos 1985’ten 28 Ekim 1986’ya kadar olan dönemde, İsrail üzerinden de olmak üzere İran’a toplam 2,515 TOW sistemi ve 258 HAWK sistemi veya parçası teslim edilmişti.(5)

Bu çok somut “skandalın” ötesinde İran’ın molla rejimi altında da ürettiği petrol ve doğal gaz başta olmak üzere dünya kapitalist emperyalist üretim ilişkilerinden (ister Batılı isterse Avrasyalı gangsterler olsun) bağımsız hareket etmesi zaten düşünülemez. İran, toplam enerji üretiminde “406 milyon ton (tonluk petrol eşdeğeri) ile dünyada 9’uncu sırayı almaktadır.”(6) Bu durum, Tahran’ı zengin değil bilakis dünya kapitalist emperyalist üretimine bağımlı kılmaktadır. O denli ki, İran Cumhurbaşkanı Pezeşkiyan’a göre “100 milyar dolar yabancı yatırıma ihtiyaç vardır.”(7) Özetin özeti tüm bu veriler, İran’ı tam 45 senedir yaşadığı bütün siyasi iktisadi krizlerle, ABD ve Batı’nın yaptırımlarıyla içeride yaşanan meşru ayaklanmalarla kırılğan bir hale sokmaktadır.

Tahran’daki teokratik faşist rejimin bu tehditlere karşı içeride alacağı yegâne “önlem” bir yandan muazzam bir baskı rejiminde ısrar ama aynı zamanda da Pezeşkiyan gibi “reformcular” aracılığıyla da öfke ve infiali bastırma umududur. Dışarıda ise İslam ideolojisiyle birlikte pişirilmiş “Üç bin yıllık Fars Devlet Aklı”na dayanarak oluşturulan “Direniş Ekseni”ni kendine kalkan etmek, büyük güçlerle pazarlık amaçlı kullanmak ama mümkünse de yayılmak için bir sıçrama tahtası olarak kullanmaktır. Orta Doğu uzmanı, gazeteci Fehim Taştekin’in şu tespiti son derece sarıhtir:

“Direniş Ekseni, İsrail’e mutlak koruma sağlayan eksene karşı, İran’ın az maliyetlerle esnek ve yatay koalisyonlar kurmasına imkân veriyor. Bu strateji riskleri coğrafyalara yayarken olası çatışmanın ana karaya yansımalarını sınırlıyor. Ayrıca kendi ideolojik perspektifine göre müttefikler bulmasına ve düşmanlara karşı asimetrik yanıtlar vermesine yardımcı oluyor. İranlılar Direniş Ekseni’ne ‘vekil güç’ denilmesine karşı çıksalar da Tahran’ın stratejik satranç tahtasında her birinin bir yeri var. Hizbullah; İran’ın ABD, Fransa, Suudi Arabistan ve Suriye’nin de olduğu Lübnan denkleminde en önemli araçtı. Hamas ve İslami Cihad, İran’ın Filistin dosyasında olmasını sağladı. Yemen’de Husilerin gösterdiği direnç Suudi Arabistan ve Birleşik Arap Emirlikleri’ne (BAE) İran’a düşmanlık etmenin maliyetine işaret etti. Bağdat’taki Şii aktörlerin tutumları da ABD’ye İran’la paslaşmadan Irak’ta tek başına denklem kuramayacağını öğretti. Tüm bunlar ABD, Çin ve Rusya dâhil bölgede siyasi, ekonomik ve stratejik nüfuz arayışındaki güçlerle müzakerelerde İran’ın elini güçlendiriyor.”(8)

Kötü ya da Daha Kötüsü Mü Yoksa Başka Bir Yolu Ortaya Koymak mı?

Başta İran’ın devrimci komünistleri olmak üzere dünya devrimcilerinin ve aklı başında, vicdan sahibi hiçbir kimsenin arzusu, İran İslam Cumhuriyeti’nin ABD emperyalistleri ve siyonist devlet tarafından tabii ki yerle bir edilmesi olamaz. Faşist teokratik molla rejimi altında, en zor şartlar altında mücadele veren; idam sehpasının gölgesinde, evin zindanlarındaki tutsak yoldaşlarımızın sözleri bizlere ışık tutmaktadır. Uzun olması pahasına okuyalım:

Burada hapisanede, siyasi mahkûmlar arasında geçen yıl özgürlük ve ayrımcılığa son verilmesini talep etmek için hayatlarını tehlikeye atanlar var. Ancak şimdi, İsrail

hükûmeti tarafından tamamen haksız bir savaşta Filistinlilerin soykırımı uğratılması karşısında (şöyle şeyler) söylüyorlar: “Keşke (İsrail) onlardan daha fazlasını öldürse” ve “Umarım (İsrail) atom bombasıyla işlerini bitirir de dünya rahat bir nefes alır.” Hatta bazıları şöyle diyor: “Umarım Tahran’daki yılanın başını da vururlar.” Kendi hapsedilmeleri için savaşanların sonunda kendi yok edilmeleri için savaşmaları ne kadar acınası.

Savaş gerici yöneticiler için bir nimettir. Tıpkı 1980’lerde sekiz yıl süren İran-Irak savaşının (İran) hükûmetinin istikrara kavuşmasına yardımcı olması ve binlerce siyasi mahkûmun idam edilmesinin önünü açması gibi. Önceki yıllarda ve geçen yıl (Kadın, Yaşam, Özgürlük hareketi sırasında) binlerce çocuk ve genci öldüren bu rejim (İran İslam Cumhuriyeti) şimdi Filistin halkının savunucusu gibi görünerek gerici doğasını gizlemeye çalışıyor.

Bu savaş genişlerse (rejime) protestocuları, siyasi tutukluları, işçi hareketlerini, kadınları, öğrencileri, Bahai toplumu gibi dinî azınlıkları bastırmak için daha fazla şiddet kullanma ve hatta “Kadın, Yaşam, Özgürlük” hareketine yönelik saldırılarını genişletme bahanesi verebilir.

İktidardaki rejimin yanı sıra, (İran’a) “demokrasi ihraç etmek” için askerî saldırıları ve bombardımanı kullanmak isteyen aşırı sağcı (faşist) hareketler her zaman var olmuştur. Bu insanlar esas olarak toplumun altyapısı Batı’nın askerî saldırısıyla yok edildikten sonra (ganimetten) pay almak istiyorlar, sanki son yirmi yılda Afganistan ve Irak’ta yaşananlardan hiçbir şey öğrenmemişler gibi. “Kadın, Yaşam, Özgürlük” hareketinin zirvesindeyken bu insanlar umutlarını İsrail ve Batı’dan destek almaya bağlamışlardı ve mevcut savaşta onları yatıştırmaya çalışıyorlar.

Ancak Filistin’deki savaşa ve soykırımı karşı kayıtsızlık -ve belki de İran’a askerî bir saldırı yapılmasını istemek- sadece bu aşırılık yanlısı güçler arasında değil, çok daha yaygındır.

Mesajımız şudur:

Filistin halkına karşı yürütölen bu karmaşık ve eşitsiz savaşı, (İran) hükümetine ve (bölgedeki) yıkıcı politikalarına ve savaşlarına duyduğumuz kızgınlığı gerekçe göstererek örtbas edemeyiz. Kelimenin tam anlamıyla soykırımın ne olduğuna (ulusal, etnik, ırksal ya da dini bir grubu sırf doğası gereği tamamen ya da kısmen yok etme niyeti) gözlerimizi kapatamayız. Medya tekelinin (propagandası) ile de geçiştirilemez.

Bize sunulan ikilem - Hamas ya da İsrail, askerî müdahale ya da devam eden mevcut durum- sadece kötü ile daha kötü arasında bir seçim sunuyor. Kendi yolumuzu yaratmak yerine sadece egemenlerin bize sunduğu seçeneklere baktığımız sürece, sonuç sadece kötü ya da daha kötü olabilir.

Gerçek şu ki biz (İran'da) savaş karşıtı protesto hareketleri konusunda zayıf bir geçmişe sahibiz. Eşitlikçi akımlar ve "Ekmek, İş, Özgürlük" gibi sloganları olan hareketler net savaş karşıtı pozisyonlar almış olsalar da baskı, sömürü ve ayrımcılığa karşı mücadele ile savaş ve savaş çığırtkanlığına karşı mücadele arasında bir bağ kuramadık.

Önceki yıllarda bazı güçlerden "Gazze yoksa Lübnan da yok" sloganı duyuluyordu. Bu insanlar kendi sefalet durumlarının hükümetin bölgedeki müdahalelere [kaynak harcamasından] kaynaklandığı sonucuna varmışlardı ama aslında (rejim) bu müdahaleleri, müdahale ettiğı ya da hükmettiğı bu ölkelerdeki insanlara fayda sağlamak için değil, sadece kendi çıkarlarını korumak ve istikrarı sağlamak için bölgedeki bu gerici rejimleri desteklemek üzere finanse ediyordu. Sonuç olarak bu müdahaleler Filistin'deki halk kitlelerinin zengin sosyal ve siyasi mücadele tarihini Hamas'ın roket atışlarına indirgemiş ve diğer Filistinli ilerici halk güçlerinin oynadığı rol küçömsenmiş ya da silinmiştir.

Ancak bu gerici kabuk, sanki savaş çığırtkanlığı ve katliamlar yalnızca bombalar benim üzerime düştüğünde kötü oluyor,

“Gazze’ye ne olacağı umurumda değil!” “Belucistan ve Kürdistan’a ne olduğu umurumda değil!” “Afganistan’dan gelen göçmenlere, kadınlara, işçilere ve yarı işsizlere, gecekondu mahallelerinde yaşayan insanlara ne olursa olsun!... Ben sadece kendim ve çevremdeki insanlar saldırıya uğradığında protesto ediyorum.” gibi (düşünerek) içinde bir canavarı, diğer insanların acılarına kayıtsızlık canavarını barındırıyor.

Bu canavar, devrimci hareketimizin Aşıl topuğu olacaktır. Çok sayıda dilin, dinin, her türlü fay hattının bulunduğu, baskıların birleştiği ve bölgedeki diğer emekçi ve ezilen halklarla yakın ilişki içinde olan bir toprakta başkalarının acılarına karşı kayıtsızlık, (gerici) egemen güçlerin hakimiyetini güçlendirecek ve (daha iyi bir dünya için) her türlü değişim olasılığının önünde bir engel haline gelecektir.

Şu anda bu canavarın en güçlü düşmanı, insan onurunu desteklemeyi ve her türlü ayrımcılık ve ırkçılıkla mücadeleyi kapsayacak şekilde yorumlanan “Kadın, Yaşam, Özgürlük” sloganında ifadesini bulan, Orta Doğu’daki halkın farkındalığı ve kararlılığıdır.

Bu slogana dayanarak ister Hamas ister İsrail olsun, her ne şekilde olursa olsun köktendincilikle mücadele edebiliriz. Sınır çizgilerini öyle tanımlayabiliriz ki, Hamas ve İsrail ile onları destekleyen emperyalist güçler bir tarafta; ilerici, sosyal, emek, kadın hareketleri ... ve özgürlük ve eşitlik mücadelesi diğer tarafta yer alsın.

Hükûmetler halkın çektiği acılara karşı kayıtsızdır ve savaşlar halk ve devrimci hareketlerin yönünü değiştirebilir ve onların önünde bir engel haline gelebilir. Bu nedenle bizim yaklaşımımız “Kadın, Yaşam, Özgürlük” devrimci hareketinin kalbinde savaş karşıtı bir kanadı aktif olarak öne çıkarmaktır. Aynı zamanda İsrail’in Filistin halkına yönelik soykırımını ve insanlıktan çıkarmasını kınamak, Hamas’ın gerici doğasını ve aynı insanlara (hedeflerine ulaşmak için araç olarak) nasıl davrandığını kınamak, (Hamas’ı) destekleyen

bölgesel hükûmetleri kınamak ve bu acımasız savaştan yararlanan emperyalist sponsorları kınamak.

Tarihsel olarak, gerici savaşların “ekmek, barış, özgürlük” sloganı altında ezilen kitlelerin egemen sınıflara karşı mücadelesine dönüştürülmesi etkili olmuş ve olumlu sonuçlar vermiştir. Bu (mevcut) tarihsel an, “Kadın, Yaşam, Özgürlük” için ilerici hareketin ayrımcılık ve ötekileştirmeye karşı mücadeleyle aynı hizaya mı geleceğini yoksa tarihin bir dipnotu mu olacağını sinayacaktır.(9)

İran toplumunda ve muhaliflerin arasında “düşmanımın düşmanı dostumdur” rüzgarları eserken komşu coğrafyalarda (Türkiye’de ve Kürdistan’da) aynı nakaratı kendi özgülünde terennüm edenler de yok değildir. Buna göre kimi ABD emperyalizminin koruması altında Türk, Arap ve Fars şovenizmine karşı bir Kürdistan umut etmekte kimi ise “Direniş Ekseni”nin şahsında bir antiemperyalizm ve ilericilik keşfetmekte.

Hizbullah’dan Antiemperyalist Çıkarmak

Tabii ki, “Direniş Ekseni”nin tüm unsurlarını tek tek ele almak bu yazının sınırlarını bir hayli zorlar ancak burada “Direniş Ekseni”nin “pivotu” olarak tanımlanan (Taştekin) Hizbullah’ı da sınıf ve dünya görüşü bağlamında kısaca ele alıp inceledikten sonra, geniş yığınların umut beslediği, antiemperyalizm ve ilericilik atfettiği bu güçlerin savaş konsepti üzerinde durmakta da fayda var.

Kuruluşu 1984’e dayanan “Allah’ın Partisi” Hizbullah, dünyada devrim esas akımının geriye çekildiği, devrimci ve komünist fikirlerin değil, iki emperyalist blok (NATO ve Varşova) ve gerici güçlere (mesela bu bağlamda İran İslam Cumhuriyeti’ne) sırtını dayamanın geçerli akçe sayıldığı bir ortamın son derece tipik ve somut örneğidir.

Hizbullah, sol ve seküler Filistin hareketinin ağır yenilgiler alarak geri çekilmek zorunda kaldığı Lübnan’da İslam

Cumhuriyeti kurmak üzere yola çıktı. Gündelik hayatın, kadın erkek ilişkilerinin dinî kurallara göre yeniden tasarlanması, Humeyni ikonlarının Beyrut semalarında yükselmesi “acaba yeni bir İran mı doğuyor” sorusunu beraberinde getiriyordu. Her ne kadar Lübnan Şiileri, Necef (Irak) havzasındaki Ayetullahlara tabi olsalar da Hizbullah, en geç 1994’ten itibaren Tahran’daki Ayetullah Hamaney’i yüksek merci olarak tanıdı. 1989’da Lübnan iç savaşının bitimi, bir sene evvel (1988) Humeyni’nin ölümü, Rafsancani ile artan pragmatizm, Taştekin’in deyişiyle: “Lübnan’da İran’ı farklı taraflarla diyaloga geçmeye, dengeli ilişkiler kurmaya iterken eskisi gibi destek göremeyen Hizbullah yavaş yavaş kendi yağıyla kavrulmayı öğrendi”.(10)

Taştekin, Hizbullah’ın temsil ettiği sınıflara ve sosyal tabanına dair de son derece net bir fotoğraf sunmaktadır: “Hizbullah İran’ın yardımları dışında Şii orta sınıfın bağışları, diasporadaki iş insanlarından gelen fonlar ve dinî merciinin temsilcisine ödenen vergiler sayesinde hastaneler, okullar ve yardım kuruluşlarıyla sosyal tabanını güçlendirdi. Ayrıca İran’ın yardımıyla kendi silah üretim tesislerini kurdu.”(11)

Tabii ki Hizbullah’ın “kendi yağıyla kavrulması” dayandığı sınıflara ve dünya görüşüyle muazzam uyumlu bir pragmatizm içermekteydi. Zira Lübnan’da iktidar dini cemaatler arasında paylaşılmakta ve bunların elitleri ise on yıllardır iktidarı zapt edebilmektedir. Bu durumda Cumhurbaşkanı geleneksel olarak Maruni bir Hristiyan, hükûmet başkanı Sünni bir Müslüman ve meclis başkanı da pek tabii bir Şii’den oluşabilmektedir. Son altı senedir gittikçe artan bir şekilde ülke tarihinin en kötü mali ve ekonomik krizini yaşamaktadır. BM rakamlarına göre nüfusun dörtte üçü yoksulluk sınırının altında yaşarken Uluslararası Para Fonu’na göre gayrisafi yurt içi hasıla 2020’de bir önceki yıla göre yüzde 60 düşmüş durumdadır. Dünya Bankası’na göre enflasyon da 2019 ve 2021 yılları arasında yüzde 3’ten yüzde 150’nin üzerine çıkmış

durumdadır. Kıtlik ekonomisine karşı ise zaman zaman şiddetli protestolar yaşanmaktadır.(12)

İşte bu siyasi tabloda 1992 seçimlerinden itibaren Hizbullah, diğer Şii ortağı Emel ile Lübnan siyasetinde “kilit konumda”. Taştekin’in deyiimiyle: “Hizbullah, ordu ve istihbarat dâhil Lübnan kurumlarıyla iletişimini artırırken Batı-Körfez destekli siyasal bloka karşı Hristiyan, Dürzi ve Sünni partilerden kendine ortaklar bulabiliyor. Mevcut siyasal tabloda ‘Şii İkili’ye rağmen hükûmet kurulması ya da cumhurbaşkanı seçilmesi mümkün değil.”(13) Siyasetle cemaatin iç içe geçtiği, “Lübnan gerçekliğinde” Hristiyan, Dürzi, Sünni ve Şii çevreler kendilerini mensup oldukları din üzerinden tanımlamakta. Her birinin bir ya da birkaç paramiliter güce sahip olduğu ve bir “savaş ağalığı” tarafından sevk ve idare edildiği bu “siyasal sistemin”, Taştekin’in deyiimiyle, “bir parçası haline geldikten sonra Hizbullah, İran’ın öncelikleri ile Lübnan’ın ulusal çıkarları arasında bir cendereye girmekten kaçındığı izlenimini veriyor. Hizbullah, İran’da hâkim olan siyasi iklim, dini kurallar ve geleneklerle Lübnan toplumunda var olamayacağının farkında. Askerî gücü Şii taraftarlarına dayansa da siyasi denklem içinde Hristiyan, Dürzi ve Sünni müttefikleriyle birlikte hareket etmek zorunda.”(14)

Burada bir kez daha Albert’in yukarıda gönderme yaptığım satırları akla gelmekte: “İslamcılık kendi mantığına sahip... din bir kez manevi değerlerin ve politik meşruluğun temel kaynağı haline getirildi mi o zaman İslamcılığın değişik varyasyonları arasındaki ayırım çizgileri de silikleşmektedir.” Zira her ne kadar “Lübnan gerçekliği” gereği Hizbullah, parlamenter podyumda, pragmatizmi gereği daha “ılımlı” adımlar atsa da ideolojisiindeki toksini, mesela kadın bahsinde saklayamamaktadır. Hizbullah yönetiminde yer alan tek kadın Dr. Rima Fakhri’nin bu bakımdan, 17 Ocak 2018’de Lübnan seçimlerine dair verdiği bir demeç son derece nettir: “Kadının siyasi hayata ve karar alma süreçlerine katılmasının bir görev

olduğuna inanıyoruz ancak ailesinin zararına olacağı için parlamento seçimlerine katılmasını engelliyoruz.”(15) Aynı derecede bir başka netliği Hasan Nasrallah’ın ise 22 Temmuz 2023’te yaptığı konuşmada da görmek mümkündür. Nasrallah, eşcinsellere karşı şiddeti açıkça teşvik eden konuşmasında, onların öldürülmeleri çağrısında bulundu.(16)

Düşmanı Taklit, Poz Yapmak ve Hayal Kırıklıkları

Aslında tüm bu şaşırtıcı olmayan detaylar, Batılı Emperyalistler ve soykırımcı siyonist İsrail’in iddia ettiği gibi, Hizbullah’ın (ve onun kendisine örnek aldığı İran İslam Cumhuriyeti’nin) “medeni”/“uygar” olmadığını değil, bilakis tıpkı emperyalistler ve soykırımcı Siyonist İsrail gibi, aslında insanlığı gerçek kurtuluşu götürecek bir programa ve dünya görüşüne sahip olmadığını teyit etmektedir. Zira Bob Avakian’ın da dediği gibi bir yandan, “bütün dinler kadın düşmanıdır” öte yandan tüm bu resmetmeye çalıştığımız çelişkiler keza Avakian’ın şu tespitini hatırlatmaktadır:

“Buradaki çekişmede bir yanda Cihad diğer yanda McDünya/McHalıSeferi’ni görürüz, bunlar insanlığın sömürgeleştirilen ve ezilen ve tarihsel olarak miadı dolmuş katmanlarına karşı, emperyalist sistemin tarihsel olarak miadı dolmuş egemen sınıfı şeklinde bulunurlar. Bu iki gerici kutup birbirlerine karşı olsalar da aslında birbirlerini güçlendirirler. Eğer bu “miadı dolmuşlardan” birinin yanında yer alırsanız, en sonunda ikisini de güçlendirirsiniz. **Her ne kadar bu çok önemli bir formülasyon olsa ve dünyanın şu evresinde süreçleri yöneten dinamikleri anlamak açısından kritik önemde olsa da aynı zamanda bu “tarihsel olarak miadı dolmuşlardan” hangisinin daha büyük zarar verdiği ve insanlığa karşı daha büyük tehdit oluşturduğu konusunda açık olmamız gerekiyor: Bu da tarihsel olarak miadı dolmuşlardan emperyalist sistemin egemen katmanıdır ve özellikle de ABD emperyalistleridir.”(17)**

0 zaman bir daha geri dönüp, Clausewitz'in sözlerini hatırlayıp bir başka açıdan daha meseleyi ele almakta fayda var. Ne diyordu Clausewitz? "Savaş, siyasetin başka araçlarla devamıdır." Madem yukarıda hem soykırımcı siyonistleri ve onların efendisi ABD ve diğer Batılı emperyalistlerin hem de İran İslam Cumhuriyeti'nin ve onun Lübnan ayağı Hizbullah'ın dayandığı sınıfları, içinde yer aldıkları üretim ilişkilerini ve dünya görüşlerini irdelemeye çalıştık, o zaman gelin şimdi bir de bu güçlerin siyasetinin savaşa nasıl yansıdığını irdeleyelim. Bir başka ifadeyle insanlığın kurtuluşu için gerçek bir programa sahip olmayanların savaş siyasetinin özünde ve son tahlilde karşıtlarından neden farklı olamayacağına bakalım.

Burjuvazinin diktatörlüğünü hüküm sürdüğü ister "burjuva demokratik" bir ülkede kışlasından çıkmıyor olsun, isterse "otokratik" bir ülkede sokakta görünüyor olsun, ordunun başlıca görevi, burjuva diktatörlüğünü korumak ve kollamaktır. Diğer bir görevi ise temsil ettiği burjuva diktatörlüğünü çıkarları doğrultusunda yabancı toprakları savaş karşılığında ilhak veya işgal ederek yeniden tasarlamaktır. Ordu, verili bir toplumda çeşitli sınıfların (farklı milliyetlerden ezen ve ezilen sınıfların ve katmanların) zorla, cebirle bir arada tutulduğu yapılanmanın adıdır. Ordu, böylelikle verili toplumun tüm sosyal çelişkilerinin en yoğun biçimde yaşandığı ama aynı zamanda üzerinin cebirle ve resmî ideoloji ile örtüldüğü bir mekândır. Yöneten-yönetilen çelişkisi, hâkim sınıflara mensup olanlarla toplumun alt katmanlarından gelen sınıflara mensup sınıflar arasındaki çelişki, hâkim ulus-azınlık ulus çelişkisi bir burjuva ordusunun asla konuşmaktan sakındığı, aklına bile gelmesini istemediği dert yumağıdır. Onun içindir ki, burjuva orduları mümkün mertebe savaşın uzamasını istemez. Bir an evvel bitmesini ister. "Yıldırım savaşı" istemesinin nedeni esas ana nedeni budur. Zira bir savaş ne kadar uzarsa yukarıda, ordu içerisinde cebirle bir arada tutulmaya çalışılan ve üstü örtülmek istenen **çelişkiler adeta zambak gibi açmaya** başlar. Bu bir burjuva ordusunun

kabusudur. Burjuva devletlerinin ve tabii ordularının ikinci derdi ise **kitle desteğidir**. Kitle desteği olmaksızın teknolojilerin işe yaramayacağını burjuva diktatörlükleri ve orduları gayet iyi bilirler. O nedenle kitleleri üst yapının bütün öğeleriyle (din, kültür, gelenek-görenek) mütemadiyen hizada tutmaya çalışırlar.

Başka bir dünya (komünizmin) ve dünya görüşünü (komünist) temsil etme iddiasında olan devrimci ordular ise örgütlenmesinden yürüttüğü savaşın tarzına kadar her bir noktada, karşıtı olan burjuva diktatörlüğünden ve onun ordusundan farklı olmak zorundadır. Şayet gelecek, bugünün içerisinde olacaksa devrimci orduların bugünden, attığı her adımda temsil ettiği dünya ile ahenk içerisinde olduğunu göstermesi ve ispatlaması gerekir. Aksi halde devrimci orduların düşmanlarından hiçbir farkı olmaz. Bunun için en tayin edici unsur, silahlara hangi dünya görüşünün kumanda edeceğidir. Bir başka ifadeyle devrimci orduya, komünist bir öncünün önderlik edip etmeyeceğidir. Hemen ardından ilave edilmesi gereken bir başka “olmazsa olmaz” ise kitlelerin bu savaşta aktif desteğini kazanmanın ehemmiyetidir. Düşmanın teknolojik üstünlüğüne karşı en önemli üstünlük, doğru siyaset ile kalpleri ve beyinleri kazanılmış kitlelerin desteğidir.(18)

Bugün silahlı ulusal hareketlerin sayıları 1960'lara kıyasla bir hayli azalmış durumda. Filistin, Kürdistan, Belucistan, Keşmir, Yeni Kaledonya gibi ulusal direniş hareketleri ilk akla gelenler. Silahlı sosyal hareketlerde bir hayli azalmış durumda ve burada da ilk akla gelenler Kolombiya, Meksika, Hindistan ve Filipinler'deki silahlı sosyal hareketler. İnsanlığın, yol gösterici sosyalist bir ülkeden mahrum olduğu koşullarda, söz konusu hareketlerin en büyük çıkmazı, sadece sosyalist ülkenin lojistik desteğini almak değil, bilakis bunun da ötesinde devrimci ya da devrimci milliyetçi bir pozisyondan dahi uzaklaşmış olmalarıdır. Kendilerini ister “devrimci” ister “komünist” isterse de siyasal İslamcı olarak

tanımlayan tüm bu ulusal ve sosyal hareketler, bölgesel ve emperyalistler arası çelişkilerden “faydalanma” adına, ya gerici kutbun güçlendirilmesinin parçası olmakta ya da niyetlerden bağımsız olarak bu kutba doğru çekilmektedir. Pek tabii ki, sosyal kurtuluş hareketlerinden farklı olarak ulusal hareketler açısından bakıldığında, “ulusal sorun” burjuvazi için bir pazar sorunudur. Son tahlilde “pastadan pay almayı” o da hedefine koymaktadır ama buna rağmen şoven hâkim ulus milliyetçiliğinin şaha kalktığı koşullarda, üstyapının ezilen uluslar üzerindeki ağır etkilerine dair var olan bir isyan da görmezden gelinemez. Onun için burada komünistler açısından gri bir alan vardır.

Her hâlükârda sosyal ve ulusal kurtuluş hareketlerine geri dönecek olursak onlar açısından kitlelerin esas fonksiyonu savaşın aktif ögesi olmak değil, seyircisi ve/veya kurbanı-mağduru olmaktır. Hâl böyle olunca elde tutulan silahlı gücün fonksiyonu sadece ve sadece müzakere masasına oturma amaçlı şantaj unsuru olmaktır. Fehim Taştekin’in, Nasrallah’ın “başarıları” olarak sıraladığı özellikler tam da eleştirdiklerimizin bir nevi tersinden teyididir. “Silahlı bir örgütü füzelerle donatılmış bir orduya, toplumsal bir motora ve siyasal bir aktöre dönüştür(mesi)…, İsrail caydırıcılığını inşa etmek için Demir Kubbe’ye yatırım yaparken Nasrallah(‘ın da) füze-roket-SİHA stokunu genişleterek kendi angajman kurallarını dayat(ması)…”(19)

“Sen Bildiğin Gibi Savaş, Ben Bildiğim Gibi”

Mao Zedong, sadece Halk Savaşı öğretisiyle Marksizm’e katkı yapmakla kalmamış bunun da ötesinde Marksist ustalar arasında en kapsamlı savaş teorisini komünist bilime kazandırmıştır. Kuomintang ve Japon işgalcilerine verilen savaştan çıkardığı tecrübeyle Mao her şeyden evvel düşmanın taklit edilmemesini salık veriyordu. “Savaşta ilke” diyordu Mao, “güçleri muhafaza, düşmanı imhadır.” Bu ilkenin tayin edici esas

yönünün, “düşmanı imha” olduğu aşikârdır.(20) İktidarı zapt edip, üst yapıyı yıkıp üretim ilişkilerini ve toplumu dönüştürmekten çok, pastadan pay alma derdinde olan bir hareket için ise Mao’nun bu ilkesinin hiçbir hükmü yoktur. Zira “başlat, durdur; başlat yeniden durdur” ayarındaki bir “savaşın” yegâne **amacı** müzakere masasına oturmaktır. Bütün enerji bu doğrultuda harcandığı içindir ki, düşmanı taklit edercesine giyim kuşam tarzından, silahına ve psikolojik harp biçimine kadar bütün hamlelerin amacı poz yapmak üzerine bina edilmiştir. Bu durumda zaten kitleler “seyirci” ve tribün kalabalığı görevini ifa ederken savaşçılar ise edilgen ve pasif duruma düşmektedir. Kısa vadede savaşçılar ve bilinçsiz halk kitleleri nezdinde yüreklere su serpse de sonunda bu pozların boş çıkması, onarılması imkânsız, tarifi zor büyük hayal kırıklıklarını da beraberinde getirir. Müzakere masasının istenilen sonucu vermediği yerde edilgen-pasif güçlerin muhafazası değil, imhası esas hale gelirken geniş kitleler nezdinde ise büyük bir hayal kırıklığı baş gösterir. Sonuçta geriye kalan hurda halindeki en gelişmiş teknolojik silahlar da trajedinin cabası olurlar. Onun içindir ki Mao Zedong, 1965’te Filistin Kurtuluş Örgütü’nden bir delegasyonu kabul ettiğinde bilhassa üstüne basa basa, “Sen bildiğin gibi savaş, ben bildiğim gibi” tecrübesine dikkat çekiyordu.(21)

Acı gerçek şudur ki; onca patetik ajitasyon, fantastik kurgu ve teknolojik silah gösterisi, Hizbullah’ın bir hafta içerisinde komuta kademesini kaybetmesini, dijital tuzakla 1500 savaşçısının yaralanmasının ve/veya ölmesinin ardından bir de 30 yıllık liderini kaybetmesine mâni olamamıştır. 27 Eylül’de soykırımcı İsrail, her zamanki küstahlığıyla Lübnan’ının da egemenliğini hiçe sayarak Hizbullah’ın lideri Hasan Nasrallah’ı öldürmekle savaş suçu dosyasına bir yenisini daha eklemiş oldu. Evet “Nasrallah, Ortadoğu’da önemli bir politik ve askerî güç ve İran’ın ABD ve İsrail karşısında “direniş ekseninde” önemli bir müttefiki olan Hizbullah’ın lideriydi(22) ama Hizbullah ve onun lideri Hasan Nasrallah, Türkiye Büyük Millet Meclisi Başkanı Numan Kurtulmuş’tan Doğu

Perinçek'e, Kemal Okuyan'dan Nihat Genç'e, DEM Parti Eş Başkanları Tülay Hatimoğulları ve Tuncer Bakırhan'dan irili ufaklı sol gruplara kadar uzanan geniş bir yelpazede, üzerinde tuhaf birliktelik sağlanacak bir adres değildi.(23) Hele hele kendini "Maoist" diye tanımlayan kafadan çatlakların iddia ettiği ne bir Lenin'di ne de bir Mao!(24) Bilakis Hizbullah hareketi, lider ve kadroları, Orta Çağ'da yaşamış köle sahibi Muaviye'nin rakibi bir başka köle sahibi "Hüseyniye geleneğinden" gelmekte. Dolayısıyla hiçbir şüpheye mahal vermeksizin belirtilmelidir ki Hizbullah; ABD ve Batılı emperyalistlerin, soykırımcı İsrail'in iddia ettiği gibi "terörist" değil; gerici, İslami köktenci bir sosyal harekettir ve insanlığın kurtuluşunu temsil etmemektedir. Kapitalist emperyalizme ve siyonizme karşı durmak için İran ya da Hizbullah'ın temsil ettiği gericiliğin ve müttefik oldukları Rus (ve Çin) emperyalizminin yanında durulması gerekmiyor.(25)

Peki ya "Direniş Ekseni"nin bir diğer üyesi olan ve şu anda Gazze'de, İsrail soykırımına karşı savaşıyan Hamas? İran ve Hizbullah'ın gerici dünya görüşüne ilişkin saydığımız hususlar ne az ne fazla Hamas için de geçerlidir(26) fakat bu gerçek, özgür Filistin'den yana tavır takınmanın önünde engel değildir. Burada İbrahim Kaypakkaya'nın vaktiyle Kürt Millî meselesine dair bakış açısı, metot ve yaklaşımımızı belirleyen kutup yıldızı olmaya devam etmektedir. Hamas, FKÖ ve FKÖ bileşenleri gerici bir dünya görüşüne ve insanlığı kurtarıcı bir programa sahip olmasalar da Filistin halkının meşru olmayan soykırımcı Siyonist İsrail'e karşı mücadelesi meşrudur ve desteklenmelidir. Sosyalizmi hedefleyen özgür, seküler ve demokratik halk iktidarının tesis edileceği tek devletli çözümün adı Filistin'dir ve böyle bir Filistin'de bütün dinlere mensup herkesin (Yahudiler de dâhil) eşit yurttaşlar olarak yaşama hakkı bakidir. Bunun dışında sınıf bilinçli proletarya, Filistin burjuvazisinin ister Siyasal İslam isterse de kendi üstünlükleri ve imtiyazları için yürüttükleri mücadelede tamamen tarafsız kalacaktır. Filistin Millî

Hareketi içerisindeki Siyasal İslam'ı güçlendirmeye yönelik eğilime asla destek olmayacaktır. Burjuva milliyetçiliğine asla yardım etmeyecektir. Filistin Millî Hareketi içerisindeki genel demokratik muhtevayı desteklemekle yetinecek, onun ötesine geçmeyecektir.

Bitirirken bir kez daha belirtmekte fayda var. Bu yazının amacı, insanlığın ve gezegenin gerçek çıkarlarını temsil eden devrimci komünistlerin, kapitalist emperyalizm ve onun soykırımcı karakolu siyonist devlet ile teokratik faşist İran İslam Cumhuriyeti ve onun siyasal İslamcı, köktenci müttefikleri "Direniş Ekseni" üyeleri arasında, insanlığı felakete sürükleyecek bir boğazlaşmada her iki cephenin de yanında olmadıklarını, bilakis üçüncü bir cepheyi temsil ettiklerini göstermektir. Burada bir kez daha belirtmek gerekir ki, tarihsel olarak miadı dolmuşlardan, hangisinin insanlığa ve gezegene büyük zararlar verdiği ve daha büyük tehditler oluşturduğu hususunda, çık olmamız gerekiyor: Bu da, tarihsel olarak miadı dolmuşlardan emperyalist sistemin egemen katmanıdır, ve özellikle de ABD emperyalistleridir.

"Genel ilke olarak ve özellikle bu emperyalist ülkede yaşarken ABD emperyalizmine –'kendi' egemen sınıfımıza ve onun dünyada yaptıklarına- karşı çıkmak konusunda özel bir sorumluluğumuz vardır fakat bununla birlikte, bu durum İslami köktendinci güçleri tarihsel olarak miadı dolmamış ve gerici olmayan bir şey de yapmaz. Emperyalizme muhalefetlerinin karakterini, bunun neye yol açtığını ve neyin parçası olduklarının dinamiğini değiştirmez. Bu iki 'tarihsel olarak miadı dolmuşların' her ne kadar birbirlerine karşı olsalar da aslında birbirlerini güçlendirmeleri dinamiğini değiştirmez ve eğer bu 'tarihsel olarak miadı dolmuşlardan' birini desteklerseniz, her ikisini de güçlendirmeye katkıda bulunacağınızı anlamak, bunu başkalarının da anlaması için mücadele etmek çok önemlidir. Bu dinamiğin dışına çıkmak ve başka bir yol öne sürmek çok önemlidir."(27).

Dipnotlar:

1. Carl von Clausewitz, *Vom Kriege*, Suhrkamp-Insel Verlag Frankfurt am Main und Leipzig, 2005
2. Samuel Albert, “Mısır, Tunus ve Arap Ayaklanmaları: Nasıl Açmaza Düştüler Ve Bu Açmazdan Nasıl Çıkabilirler”,

(<https://avakianbob.wordpress.com/2014/03/28/misir-tunus-ve-arap-ayaklanmalari-nasil-acmaza-dustuler-ve-bu-acmazdan-nasil-cikabilirler/>) Albert alıntının devamında şöyle der: “‘İlımlı’ İslam’ın model ülkesi olduğu varsayılan Türkiye’de dahi AKP hükûmeti, içinde ve dışında ‘aşırı’ formların şahlanması ve yükselişe geçmesinin önüne geçememiştir. AKP’nin ekonomik ‘başarıları’, Başbakan Recep Tayyip Erdoğan’ın projesi için Türkiye toplumunun zorla daha da İslamileştirilmesini gerekli ve zorunlu kılmıştır.”

3. https://www.youtube.com/watch?v=-lrC21YemBI&ab_channel=DaryaSafai%28%E2%80%AB%D8%AF%D8%B1%DB%8C%D8%A7%D8%B5%D9%81%D8%A7%DB%8C%DB%8C%E2%80%AC%E2%80%8E%29
4. “İran’da 22 Yoldaşı Katledenler, Enternasyonal Proletaryaya Hesap Verecek”, başlıklı makaleden, Partizan, (Özel Sayı), Şubat 1983, <https://partizanarsiv8.net/wp-content/uploads/2022/07/Partizan-dergisi-Ozel-Sayi-Subat-1983.pdf>
5. <https://www.nytimes.com/1987/11/19/world/iran-contra-report-arms-hostages-contras-secret-foreign-policy-unraveled.html>
6. <https://www.dakairanmasasi.com/discover-iran/sektorler/enerji#:~:text=Enerji%20%C3%9Cretimi,d%C3%BCnyada%209'uncu%20s%C4%B1ray%C4%B1%20almaktad%C4%B1r.>
7. <https://www.ntv.com.tr/dunya/iran-cumhurbaskani-pezeskiyan-100-milyar-dolar-yabanci-yatirima-ihhtiyacimiz-var,6YpZ0q2CRE0d4qh2gEx6pg>

8. <https://www.gazeteduvar.com.tr/tum-celiskileriyle-direni-s-ekseni-2-alanlarin-birligi-sonuc-getirecek-mi-makale-1712220>
9. <https://yenikomunizm.com/evin-cezaevindeki-9-mahkumdan-mektup-baskalarinin-aci-cekmesi-konusundaki-sorumlulugumuz/>
10. <https://www.gazeteduvar.com.tr/tum-celiskileriyle-direnis-ekseni-1-golge-savaslarindan-cephelesmeye-makale-1712149>
11. Agy.
12. <https://www.zeit.de/politik/ausland/2022-05/libanon-parlamentswahl-hisbollah-opposition-wirtschaftskrise>
13. <https://www.gazeteduvar.com.tr/tum-celiskileriyle-direni-s-ekseni-1-golge-savaslarindan-cephelesmeye-makale-1712149>
14. <https://www.gazeteduvar.com.tr/tum-celiskileriyle-direni-s-ekseni-2-alanlarin-birligi-sonuc-getirecek-mi-makale-1712220>
15. https://x.com/UN_Lebanon/status/953585940877971457
16. <https://x.com/Akhbaralsaha/status/1683470061720281089>
17. Bob Avakian, *Aklı Özgü"rleştirmek ve Du"nyayı Kökten Değiş"tirmek İçin Tu"m Tanrılardan Kurtulun*, El Yayınları, İstanbul, 2014. (abç)
18. Olur olmaz her fırsatta laf atılan Stalin bahsinde; 1941-1945 arası, dört seneye yakın Nazi ordusunun üstün teknolojisine ve 26 milyon Sovyet vatandaşının kaybına rağmen ağır işgal şartlarında Josef Stalin'in önderliğindeki SSCB'nin neden yıkılmadığını ama buna mukabil 20 Mart 2003'de başlayıp 1 Mayıs 2003'de biten "Irak Savaşı"nda ise tankına, topuna, füzesine rağmen Irak'taki halk kitlelerinin neden Saddam Hüseyin'in liderliğindeki rejimin arkasında durmadıklarını, sanırım düşünmekte fayda var.
19. <https://www.gazeteduvar.com.tr/nasrallahtan-sonra-makale-1724030>
20. Mao Çe Tung, *Askeri Yazılar*, Sol Yayınları, Ankara,

1976.

21. https://www.marxists.org/reference/archive/mao/selected-works/volume-9/mswv9_40.htm

22. <https://yenikomunizm.com/israilin-lubnandaki-abd-destekli-kana-susamis-katliami-suikastler-kitle-cinayetleri-ve-daha-genis-capli-bir-savas-tehlikesi/>

23. “Nasrallah taziyeleeri” için bkz.

Numan Kurtulmuş :
<https://x.com/NumanKurtulmus/status/1840036954248822821>

Doğu Perinçek :
https://x.com/Dogu_Perincek/status/1840002504823648423

Kemal Okuyan :
<https://x.com/tkpninsesi/status/1840755856100429832>

Nihat Genç :
<https://x.com/nihadagenc/status/1840292448230084751>

Tülay Hatimoğulları ve Tuncer Bakırhan :
<https://x.com/DEMGelMerkezi/status/1840057472909775176> Ezien
lerin Sosyaliş Partisi :
<https://x.com/ezilenler/status/1840018099543638170>

Sosyaliş Meclisler Federasyonu :
<https://x.com/SMFmerkez1/status/1840715410074718521>

24. <https://x.com/BlackRedGuard1/status/1840066993304510942>

25. Nasrallah’ın Suriye bahsinde Rusya ile sağlanan ortaklığa dair açıklaması için bkz.
https://x.com/Mehmetali_Onel/status/1841750686041624962

26. <https://yenikomunizm.com/hamas-nedir/>

27. <https://yenikomunizm.com/bob-avakianin-baska-bir-yolu-on-e-surmek-eserinden-alintilar/>

[*Bob Avakian’ın “Başka Bir Yolu ne Sürmek” Eserinden Alıntılar*](#)

İran'daki Siyasi Tutsakları Desteklemek ve Toomaj Salehi'nin İdam Cezasına Çarptırılmasını Kınamak

Editörün Notu: Burada gördüğünüz, 9 Haziran'da New York City'deki Revolution Books'un Toomaj adına düzenlediği acil programda devrimci komünist lider Mona Roshan tarafından yapılan konuşmanın yazıya geçirilmiş halidir. Konuşma Farsça yapılmış olup, program sırasında İngilizce'ye çevrilmiştir. İngilizce'den Türkçe'ye de Yeni Komünizm Kolektifi tarafından çevirisi yapılmıştır. Yazının İngilizcesi için [tıklayınız](#).

Benim adım Mona Roshan. 20 yaşındayken İran İslam Cumhuriyeti tarafından devrimci komünist bir kadın olarak aktivitelerim sebebiyle tutuklandım. Üç yıl boyunca tutuklu kaldığım dönemde ilk çocuğumu İran İslam Cumhuriyeti tarafından işkence görürken doğurdum.

Humeyni'nin zorunlu tesettür kanununa karşı ayaklanmanın üzerinden 45 yıl geçti. İran'ın teokratik faşist rejiminin kadınlara karşı savaşı hala tam gücüyle devam etmektedir. Kadınların 45 yıldır süren direnişi 2022-2023 "Kadın, Hayat, Özgürlük" (Jin, Jijan, Azadi) ayaklanmasında tepe noktasına ulaşmıştır ancak halen protestonun ötesine geçerek İran İslam Cumhuriyeti'ni devirecek bir devrim haline gelmeyi başaramamıştır. Gazze'deki Netan-Nazi soykırımıyla aynı zamana denk gelen Mahsa/Jina ayaklanmasının bastırılmasından sonra büyük faşist lider Humeyni, şu ana kadar olduğundan daha yoğun biçimde kadınlara karşı daha çok baskı kurabileceğini ve

tutukluların daha fazlasını öldürebileceğini düşünmüştür.

Son 7 ay içinde kadınlara karşı baskı yoğunlaşmış ve idamlar hızlandırılmıştır. İran'da her 5 saatte bir bir tutuklu idam edilmektedir. Biz şu an konuşurken politik tutsaklar idamları protesto etmek için her salı günü açlık grevi yapmaktadır. 10 yıldan uzun süredir tutuklu kalan bazı Kürt politik esirler de idam edilenlerin içerisinde.

Şehirlerde tesettür giymeyen kadınlara karşı polis saldırıları kadın öğrencilere karşı "Güvenlik" Bakanlığı'nın tutuklanmış kadın öğrencileri gruplar halinde polislere teslim ettiği özel operasyonlar da dahil olacak şekilde genişlemiştir. Polis, bakirelik ve bağımlılık testlerine dayalı olarak tutuklananların bazılarını serbest bırakmaktadır (Tehran Üniversitesi Sosyal Bilimler öğrencileri tarafından yayınlanan ve BBC'de 6 Haziran 2024 tarihinde paylaşılan bildiriye göre).

Kadınların hapisane ve tutuklama merkezlerinde tecavüze uğradıkları Amnesty International tarafından belgelenmiştir.

2023 Nobel Barış Ödülü'nü kazanan ve şu anda tutuklu olan İranlı insan hakları savunucusu Narges Mohammadi, rejimin erkek yetkilileri tarafından tutuklu ve hapis kadınlara uygulanan tecavüzü açığa çıkartmak için yaklaşan sorgusunun topluma açık gerçekleştirilmesini talep etmiştir.

İranlı kadın aktivistler yetkililer tarafından kadın tutsaklara karşı uygulanan taciz ve tecavüzü belgelemektedirler. Yıllar önce ben de İslamcı işkencecilerin cinsel tacizine uğramıştım. İslam Cumhuriyeti'ne karşı mücadele eden herkes "Tanrı'ya karşı savaşta" olarak görülmektedir ve bu savaşta yakalanan her kadına İslami kanunlar altında cinsel tacize uğratılabilecek köleler olarak davranılmaktadır. Kadınlara karşı cinsel taciz her zaman gerici savaşların bir parçası olmuştur. Ancak İslam Cumhuriyeti'nde bu tecavüzü "yasallaştırmak" için yasal bir fetva/kanun yayınlanmaktadır.

Tahran'da zorunlu tessetüre karşı protesto, İran, 1979

1979 yılında İslam Cumhuriyeti başa geçtiğinde o zamanki büyük lider Humeyni İslami tesettürü zorunlu kılan bir kanun yayınlamıştı. Önceden bahsettiğim gibi buna karşı 5-6 gün süren büyük bir kitle ayaklanması olmuştu. Bu ayaklanma sırasında şu an İran Komünist Partisi (MLM) olan İran Komünist Birliği kadrolarının oluşturduğu Association of Fighting Woman [Direnen Kadınlar Birliği] önemli bir rol oynamıştır. Kadınlar İslam Cumhuriyeti'ne karşı ayaklanan ilk güçlerdi. O zamanın pek çok solcusu, gerçeğin kadınların baskılanmasının İran toplumunda keskin bir fay hattı ve son derece patlayıcı bir çelişki olduğunu göstermesine rağmen bu ayaklanmayı "işçi hakları" ile ilgili olmadığı için önemsiz ve gereksiz olarak görmüştü.

İslam Cumhuriyeti hükümeti elinde bulundururken kadınlara karşı geleneksel baskı yöntemleri daha modern baskı yöntemlerinin üzerine eklenmiştir ve bu sosyal çelişki daha da patlayıcı hale gelmiştir. İslam Cumhuriyeti, İslamcı köleliğin ve kapitalist-emperyalist toplumsal ilişkilerin garip bir kombinasyonunu ortaya koyarak kadınların zincirlerini daha da

sıkmıştır.

İran meselesi, tıpkı Bob Avakian'ın söylediği gibi dinci köktencililiğin kazandığı her yerde aşırı patriyarka ve saldırgan kadın düşmanlığının da güçlendiğini göstermektedir.

Emperyalizm hakkında bazı şeyler söylememe izin verin.

İslam Cumhuriyeti ve İslamcı köktenciler emperyalizmin hem gerçekliğe uymayan hem de son derece gerici olan çarpıtılmış bir konseptini üretmiş ve yaymıştır. Kısaca söylemek gerekirse bu konsept 18. yüzyılda ilerici özellikleri "Aydınlanmacılık" hareketinde sıkıştırılan feodalizm karşıtı devrimler ve kapitalizmin yükselişi sonrasında ortaya çıkan tüm rasyonel düşünüş, kültür ve ilişki biçimlerine karşıdır. Aydınlanmacılık hareketinin önemli başarılarından biri, serflik ve kulluk sistemini güçlendiren idealist ve batıl inanç temelli dinci görüşlerin karşısında eleştirel düşünceyi, bilimsel ve rasyonel düşünüş biçimlerini öne çıkarmasıdır.

Günümüzde bütün bu miadı dolmuş görüşler geleneksel patriyarka temelli ilişkilere entegre edilmiştir.

Ancak İslamcı köktencilerin kendi gerici görüşlerini bu feodalizm karşıtı gelişmelerin beşiği olan "Batı'nın" yıkıcı, yağmacı ve kolonici bir vampire dönüştüğü gerçeğini kullanarak "Anti-emperyalist mücadele" ya da "Emperyalizmden kurtulmak" şeklinde sunduklarını akılda bulundurmak gerekir. Evet, bu köktenci güçler emperyalizmin olduğu şeylerin gerçekliğini, kendi geleneksel görüşlerine ve baskıcı teokratik toplumsal ilişkilere gerici dönüşlerini "özgürleştirici" olarak göstermek için kullanmaktadır.

Kendilerini küresel kapitalist emperyalist sisteme bağlılık çerçevesinde entegre ederken geleneksel, baskıcı toplumsal ilişkileri yeniden canlandırıp teşvik etmektedir – özellikle de kadınların baskı altına alınması ile ilgili geleneksel ilişkileri. Bu şekilde İran'da açık giyinen kadınların hapse atılması, tesettür ve namus cinayetleri yasallaştırılmıştır.

Ne yazık ki emperyalist baskıdan rahatsız olan pek çok entelektüel bu gerici dünya bakışını ve toplumsal programı formüle etmeye yardımcı olmuştur. Örneğin Cezayir’de Frantz Fanon, Tanzania’da Julius Nyerere, Kenya’da Jomo Kenyatta, Senegal’de Leopold Senghor gibi kişilerden ilham alan İranlı Ali Şeriati gibi.

Ali Şeriati, “kendine dönmeyi” yani Şii İslam’a geri dönmeyi özgürlüğe doğru giden yol olarak savunmuştur. Bu şekilde İran’da Ayetullah rejiminin gücü ele geçirmesi için gereken teorik temeli hazırlamıştır. Öğrencilerinden biri de Mir Hüseyin Mossavie’nin karısı olan ve anti-kolonici tartışmaya tesettürü ekleyerek Ayetullah’ın rejiminin kullanımına süren Zahra Rahnavard’dır.

Bu teorisyenlerin bakışına göre kadınların tesettürden çıkartılması Emperyalist Batı’nın İran halkına karşı kolektif saldırısıdır. Bu “Batı üretimi tesettürden çıkarma” teorisi, kapitalizm emperyalizm çağında nasıl bir devlet türüne sahip olduklarından bağımsız olarak her ülkenin bu sisteme entegre olduğunu ve geniş çapta dünya kapitalinin kanunlarına göre hareket ettiği ve işlediği gerçeğinden dikkatleri çekme konusunda büyük rol oynamıştır. Kapitalist sömürücü sınıflar da spesifik ideolojilerinden bağımsız olarak kapitalizmin kanunları ile uyumlu halde ve kar için sömürü ve süper sömürü gereksinimlerine hizmet edecek şekilde hareket etmektedir.

İran’da kapitalist kanunlar kadınları kapitalist sömürünün dip çukurlarına çekmektedir. İslamcı Şariat üst yapısı kadınları dini zincirlere tabi kılmaya çalışmaktadır. Rahnavard’ın “mükemmel kadın” kriterlerinin bunların ikisini de içermesi ilginçtir. Kendisi de bir kadın olan Rahnavard, “mükemmel kadının” hem toplumda aktif olan hem de “orijinal” olan bir kadın olduğunu söylemektedir. “Aktif” derken kapitalizmin dinamikleri altında kapitalist bir işçi olmaktan bahsetmektedir, “orijinallik” derken ise geleneksel / dinci partiyarkanın zincirlerine tabi olmaktan söz etmektedir. Kadınların İslami tesettüre bürünmesi de hem kapitalist

sömürüye hem de geleneksel dinci baskıya boyun eğen dinci kapitalist sisteme gönderilen bir sinyaldir.

Bu arka planı paylaşıyorum çünkü emperyalizme karşı mücadeleye katılmak isteyen pek çok entelektüel yeni komünizmi oluşturan bilimsel bir yaklaşımın aksine miadı dolmuş teorilere dayanmaktadır. Filistin halkını korumak için pek çok üniversitede açılan kolej kamplarında yüksek ihtimal bu tarz görüşlerle karşılaşmışsınızdır. Bu soruna tüm kapitalist-emperyalist sistemin kendisi yerine sadece kolonicilik olarak bakmaktadırlar. Kendi hareketlerini “Emperyalizmden özgürleşme hareketi” ya da “Anti-Kolonicilik” olarak isimlendirse de anlayışları bütün miadı dolmuş baskı ve sömürü sistemlerini sonlandırmak değildir.

Dünyada pek çok çelişki vardır ve bu çelişkilerin bazı özgün özellikleri vardır, buna dünyada kadınların baskı altına alınması ve partiyarkaya dayalı ilişkiler de dahildir. Bu çelişkiler artan bir hiddetle yoğunlaşmaktadırlar. Amerika’da faşist Cumhuriyetçiler ve soykırımcı Demokratlar arasındaki mücadele de aynı şekilde yoğunlaşmaktadır.

Kadınları baskılanması, emperyalist savaşları, çevreyi yok etmesi, Gazze’deki soykırımı ile bu iki miadı dolmuşlar insanlığın tercihleri değildir, bütün bunlar bu sistemin temel işleyişinin parçalarıdır.

Ancak biz ne yapabiliriz? Ya da, ne yapmalı?

İnsanlığa karşı işlenen bütün bu suçlarla pek çok farklı mücadele verirken biz devrimciler gerçek bir devrim hedef ve amacı doğrultusunda bu mücadeleleri veriyoruz.

İhtiyacımız olan devrim, devrimci teoriyi gerektirmektedir ve bu teori Bob Avakian tarafından daha da geliştirilmiştir. Bu yeni komünizmdir. “Önceden geliştiği şekliyle komünist teorinin bir devamıdır, ancak aynı zamanda bunun ötesine nitel bir sıçrayışı ve bazı önemli biçimlerde bundan kopuşu temsil etmektedir”.

Tıpkı Önce Sovyetler Birliği'nde ve sonra da Çin'de gerçekleşen 20. yüzyıl sosyalist devrimlerinin Marx tarafından bulunan ve geliştirilen ve sonrasında Lenin ve Mao tarafından daha da geliştirilen Marksizm olmadan mümkün olmayacağı gibi günümüzde de sosyalist devrimler Bob Avakian tarafından geliştirilen yeni komünizm olmadan mümkün olmayacaktır.

Günümüzün mücadelelerini ihtiyacımız olan devrime bağlamak yeni komünizmin uygulanması ile mümkündür. Başka bir deyişle, siyasi mahkumları özgürleştirme mücadelesi, Gazze'deki soykırımı durdurma mücadelesi gibi günümüzün büyük mücadelelerini verirken bu spesifik mücadelelerin yakın hedefleri komünizm için mücadele etmekle aynı olmak zorunda olmasa da biz devrimciler bu mücadelelere bilimsel bir bakış açısı ile katılmaktayız. Bu yakın zamandaki mücadeleler devrim için zemini hazırlamanın bir parçasıdır. Gelecekteki devrimin güçlerinin çoğu günümüzün mücadelelerinden gelecektir.

Bu yüzden insanları bu sistemde kilitleyen hatalı teoriler ve hatalı düşünüş biçimlerini ele almalı ve insanları bu yaygın fikirlerden koparmak için mücadele etmeliyiz. Çok sayıda insan radikal bir değişimin gerekliliğini hissetmektedir. İnsanların bu tarz bir değişim için gerçek bir yolun var olduğunu görmeleri için insanların düşünüş biçimlerine meydan okumalı ve onlara bilimsel bir anlayışı getirmeliyiz.

İnsanlar neden İran İslam Cumhuriyeti ya da ABD emperyalizminden birinin tarafını tutmanın hiçbir pozitif geri dönüşü olmayacağını bilimsel bir şekilde anlamak zorundadır. Amerikan emperyalizminden nefret eden ve ona karşı çıkan herkes neden aynı zamanda İslam Cumhuriyeti'nden nefret etmeleri ve ona karşı çıkmaları gerektiğini anlayabilir. İslam Cumhuriyeti'nden nefret eden ve ona karşı çıkan herkes de neden aynı zamanda Amerikan emperyalizminden nefret etmeleri ve ona karşı çıkmaları gerektiğini anlayabilir.

Daha spesifik olarak Gazze'deki ABD ve İsrail soykırımını ciddi olarak durdurmak isteyen herkes neden aynı zamanda İran'ın siyasi tutsaklarının hemen serbest bırakılmasını talep etmek, İran'daki idamlara ve İslami rejim tarafından kadınların baskılanmasına ve onların acımasız tesettür kanunlarına acilen son vermek için verilen mücadeleye de katılmaları gerektiğini anlayabilirler.

Diğer yandan Jina'nın ayaklanmasını ve taleplerini ciddi bir biçimde destekleyen ve Toomaj Salehi'yi ve onun sesini özgür bırakmak için mücadele eden, İran'daki politik esirlerin acilen serbest bırakılması ve idamların son bulması için mücadele eden herkes mücadele ile Gazze'de ABD ve İsrail tarafından uygulanan soykırıma karşı hareketi anlayabilir ve bu harekete katılabilir.

Hepimiz insanlığın geleceği için varoluşsal bir tehdit oluşturan ve aynı zamanda dünyayı da yok etmekte olan aynı sistemle yüzleşmekteyiz. Şimdi gerçek bir devrimin mesajını yaymanın, bu sistemin suçları ile savaşmanın, insanların

düşünüş biçimlerini devrim için dönüştürmenin ve bu sisteme son vermek ve insanlığı kurtarmak için yapılacak devrim için gereken güçleri hızla inşa etmenin ve bu devrim için gereken pozisyona gelmenin zamanıdır.

Teşekkür ederim.

İran İslam Cumhuriyeti “Anti Emperyalist” Değildir, Kapitalist Bir Karanlık Çağ Kabusudur!

Editörün Notu: Aşağıdaki yazı revcom.us web sitesine 24 Haziran 2024 tarihinde girilmiştir. Çevirisini okurlarımızın dikkatine sunarız. Yazının orijinaline [buradan](#) ulaşabilirsiniz.

İranlı yetkililer, Ocak 2024'te İran'da orduya teslim edilecek yerli üretim insansız hava araçlarını inceliyor. Fotoğraf: AP/İran Savunma Bakanlığı

İran, Orta Doğu bölgesinde yaklaşık 90 milyon nüfuslu bir ülkedir. Bugün bazı aktivist gruplar, ABD ve İsrail ile çatıştığı için onu "anti-emperyalist" bir "direnış" cephesi olarak tanıttıyor ve Filistin halkını desteklediğini iddia ediyor.

Hiçbir şey gerçeklerden bu kadar uzak olamaz. Şu ya da bu emperyalist güçle çatışmak, "anti-emperyalist" olduğunuz anlamına gelmez. Anti-emperyalizm, kapitalizm-emperyalizm sistemine, işlediği suçlara ve dayandığı ekonomik, siyasi ve toplumsal ilişkilere karşı çıkmak demektir.

İran İslam Cumhuriyeti (İİC) emperyalizme karşı değildir ve kapitalist-emperyalist sisteme "direnmemektedir".

İİC 1979'un başlarında iktidara geldi. İran'daki halkın büyük çoğunluğuna yönelik bir terör ve baskı rejimi olan ABD destekli İran Şahı rejimine karşı iktidar oldu.İİC, teokratik yönetime dayalı bir devlet iktidarı kurarak İran halkını

“Batının” tahakkümünden kurtaracağını iddia etti. Ancak İran, özellikle ekonomik alanda, ABD ve diğer emperyalist güçler tarafından kontrol edilen emperyalizm sisteminin hakimiyetinde kalmaya devam etti.

İslam Cumhuriyeti, binlerce komünistin, devrimci milliyetçinin, eşitlik için mücadele eden ezilen azınlık mensuplarının, kadınların ve aydınların parçalanmış bedenleri üzerindeki gücünü pekiştirdi ve boğucu gücünü sürdürdü. İran’ın yakın zamanda ölen cumhurbaşkanı İbrahim Reisi, iktidara yükselişine 1988 yılında başladı ve birkaç ay içinde aralarında devrimci komünistlerin de bulunduğu 5.000’den fazla siyasi tutsağın katledilmesinde rol oynadı.

İİC, İran’ın Emperyalizme Bağımlılığını Köklerinden Çıkarmadı, Sürdürdü

- İran’ın kapitalist ekonomisi, kapitalist-emperyalist dünya pazarına petrol ve doğalgaz ihracatına dayanıyor. Bu hükümetin ana gelir kaynağıdır.
- İran, küresel olarak ABD emperyalizmiyle mücadele eden iki büyük emperyalist güç olan Çin ve Rusya ile giderek daha fazla ittifak kuruyor. Aslında Rus emperyalistleri ile ABD/NATO emperyalistleri arasındaki vekalet savaşı olan Ukrayna’daki savaş için Rusya’ya binlerce insansız hava aracı ve füze sağlıyor.
- Suriye iç savaşı sırasında (2011-2018), İran, Suriye’nin Rusya destekli canı rejimini destekledi.
- İran, Orta Doğu’da ABD ve İsrail ile çatışan gerici güçlerin ittifakına liderlik ediyor. İran bu ittifakı “direniş eksenini” olarak adlandırıyor. Aslında bu, küresel hiyerarşi düzeninde daha iyi bir konum arayan gerici güçlerin ittifakı ve küresel İslami köktendinci kutsal savaşın ilerlemesidir. Arkalarında duran ise Rusyadır. (1)

İslam Cumhuriyeti, dini liderlerin (ayetullahların) yönettiği

“İslam temelli demokrasi” kisvesine bürünmüş son derece gerici bir teokrasidir. Kapitalist sömürüyü ve köktendinci İslamı ülkenin kanunu olarak dayatıyorlar.

İİC, Acımasız Erkek Egemenliği ve Kadınların Bastırılması Üzerine Kuruldu

- Kadınlar toplum içinde saçlarını ve vücutlarını gizlemeye zorlanıyor ya da 10 yıla kadar hapis, para cezası, kırbaçlanma ve hatta ölümle karşı karşıya kalıyor. Erkeklerin kıyafet kısıtlaması yoktur.
- Erkek egemenliği; evlilik, boşanma, çocuk velayeti, seyahat ve mahkeme sistemiyle ilgili kanunlarda yazılıdır. Boşanmada yedi yaşını doldurmuş çocukların bakımı erkeklere aittir. Kadınlar, kocalarının izni olmadan İran dışına çıkamazlar. Mahkemede kadının şahitliği erkeğin şahitliğinin yarısı değerindedir. İran’da dokuz yaşında bir kız çocuğu hüküm giyebilir! Erkek çocuklarda cezai sorumluluk 15 yaşında başlıyor.
- Erkeklerin cinsel tacizi ve aile içi şiddeti kanunen veya pratikte yasaklanmamıştır. Kentlerde yaşayan her üç kadından biri ve kırsal kesimde yaşayan her üç kadından ikisi aile içi şiddet mağduru. Tecavüz nadiren cezalandırılıyor ve kızlar 13 yaşında evlendirilebiliyor.
- Erkekler yasal olarak eşlerinin çalışmasını yasaklayabiliyor ve kadınlar işyerinde ayrımcılığa uğruyor.
- Kadınların halka açık yerlerde şarkı söylemesi ve dans etmesi yasaktır. Karışık cinsiyetli partiler yasa dışıdır.

Başörtüsüz İranlı kadınlar, İran'ın teokratik rejimine meydan okuyarak, Hormozgan vilayetinde Bandar Abbas'ta şenlik ateşi etrafında dans ediyor, 22 Eylül 2022. Fotoğraf: Twitter aracılığıyla @Shayan86

İslam Cumhuriyeti Protestoları, Konuşmaları ve Muhalefeti Şiddetle Bastırarak Yönetiyor

Milyonlarca İranlı, 1979'daki kuruluşundan bu yana İslam Cumhuriyeti'ni protesto etti. Çoğunlukla hapis ve bazen de ölümle olmak üzere acımasız baskılarla karşı karşıya kaldılar. Bu yıl yapılan bir BM soruşturması, İslam Cumhuriyeti'nin 2022'deki "Jin, Jiyân, Azadî"/ "Zen, Zendegi, Azadi" ayaklanmasını bastırmak için muhtemelen "cinayet, tutuklama, zorla kaybetme, işkence, tecavüz, cinsel şiddet ve zulüm gibi insanlığa karşı suçlar" işlediğini ortaya çıkardı. 500

protestocu öldürüldü. Sanatçılar ve entelektüeller, İslami yönetimi eleştirdikleri için ağır hapis veya ölüm cezasından kaçınmak için düzenli olarak İran'dan kaçmak zorunda kalıyorlar.

İran Hapishaneleri: İşkence Odaları ve Ölüm Kampları

İslam Cumhuriyeti muhalefeti bastırmak için yaygın tutuklamalar, işkenceler ve infazlar gerçekleştiriyor:

- İran hapishanelerinde dayak, kırbaqlama, elektrik şoku, yalancı infaz, yiyecek ve su vermeme ve uzun süreli hücre hapsi dahil olmak üzere işkence ve diğer kötü muameleler sistemattiktir.
- Cezaevlerinde ve gözaltı merkezlerinde kadınlara yönelik tecavüz, Uluslararası Af Örgütü tarafından belgelendi.
- Bu baharda İran'da her 5 saatte bir mahkûm idam ediliyordu. İİC, 2023'te yaklaşık 850 mahkûmu idam etti!

Azınlık Milliyetlere ve Dinlere Yönelik Acı Baskılar

Etnik azınlıklar (Kürtler, Araplar ve Türkmenler gibi) ve dini azınlıklar (Bahailer, Hıristiyanlar, Yahudiler ve Sünni Müslümanlar dahil) barınma ve eğitim konularında ayrımcılığa maruz kalıyor. Azınlık bölgeleri yoksullaşıyor ve acımasız baskılarla karşı karşıya. Çoğunluğun dili olan Farsça (veya Acemce), ilk ve ortaöğretimde kullanılabilen tek dildir.

LGBT Bireyler Sistemik Ayrımcılık ve Şiddete Maruz Kalıyor

Eşcinsel cinsel ilişkiler, kırbaqlama, hatta ölümle cezalandırılabilir bir suçtur.

Mültecilere Berbatça Kötü Muamele

İran'daki tahmini beş milyon Afgan mülteci, eğitim, barınma, istihdam, sağlık hizmetleri ve hareket özgürlüğü konularında yaygın ayrımcılığa maruz kalıyor. Geçen yıl 400.000'den fazla

kişi zorla sınır dışı edildi. (2)

İslam Cumhuriyetine Hayır, ABD Emperyalizmine ve İsrail'e Hayır

İran İslam Cumhuriyeti'nin acımasız baskıcı doğası, hiç kimsenin ABD ve İsrail'in İslam Cumhuriyeti'ne karşı yürüttüğü kanlı kampanyayı desteklemesi gerektiği anlamına gelmez. ABD'de olanlar, İran halkının İİC'e karşı haklı mücadelesini desteklemek ve ABD hükümetinin *İran halkına daha da dayanılmaz acılar getirecek her türlü savaş hamlesine aktif olarak karşı çıkmak* için çok geniş bir şekilde birleşme konusunda özel bir sorumluluğa sahiptirler.

İran ve ABD emperyalizminin İslam Cumhuriyeti ile gerici çatışması ve ABD'nin tüm Ortadoğu bölgesindeki hakimiyetini sürdürme çabaları hakkında daha fazla bilgi edinmek için revcom.us adresini ziyaret edin.

" Buradaki çekişmede bir yanda Cihad diğer yanda McDünya/McHaçlıSeferi'ni görürüz, bunlar insanlığın sömürgeleştirilen ve ezilen ve tarihsel olarak miadı dolmuş katmanlarına karşı, emperyalist sistemin tarihsel olarak miadı dolmuş egemen sınıfı şeklinde bulunurlar. Bu iki gerici kutup birbirlerine karşı olsalar da aslında birbirlerini güçlendirirler. Eğer bu "miadı dolmuşlardan " birinin yanında yer alırsanız, en sonunda ikisini de güçlendirirsiniz. Her ne kadar bu çok önemli bir formülasyon olsa ve dünyanın şu evresinde süreçleri yöneten dinamikleri anlamak açısından kritik önemde olsa da, aynı zamanda bu "tarihsel olarak miadı dolmuşlardan" hangisinin daha büyük zarar verdiği ve insanlığa karşı daha büyük tehdit oluşturduğu konusunda açık olmamız gerekiyor: Bu da, tarihsel olarak miadı dolmuşlardan emperyalist sistemin egemen katmanıdır, ve özellikle de ABD emperyalistleridir. "

Bob Avakian, BASics 1:28

Dipnot:

- Bu güçler arasında Filistin'deki Hamas ve İslami Cihat da yer alıyor. Hamas'ın gerici bakış açısı ve gündeminin kısa bir açıklaması için bkz. [Hamis Nedir?com](http://hamas-nedir.com) web sitesine bakınız. İran destekli diğer güçler arasında Kızıldeniz'deki gemilere füze saldırıları düzenleyen Yemen'deki Husi hükümeti ve İsrail'in kuzey sınırındaki Lübnan'daki güçlü Hizbullah milisleri yer alıyor. [Soykırımsal Etnik Temizliğin Artması, Daha Büyük Bir Savaş Tehlikesinin Artması: İsrail Gazze'de Uluslararası Yardım Çalışanlarına Suikast Yaptı, Suriye'deki İran Konsolosluğunu Bombaladı](http://soykırımsal-etnik-temizliğin-artması), revcom.us, 8 Nisan 2024.
 - [Afganların Pakistan ve İran'dan Sürülmesi](http://afganların-pakistan-ve-iran-dan-sürülmesi), Avam Kamarası Kütüphanesi, 8 Aralık 2023.
-
-
-

Bölgesel Savaş Riski Yükselirken İran ve İsrail'in Karşılıklı Saldırıları

Editörün notu: Aşağıda çevirisini yayınladığımız yazı Devrimci Komünist Parti-ABD'nin sesi olan revcom.us sitesinde yayınlanmıştır. Yazının orijinali için <https://revcom.us/en/israel-and-iran-exchange-attacks-danger-regional-war-intensifies-whats-happening-why-and-where> linkine

bakabilirsiniz.

Geçtiğimiz aylarda nükleer silahlı ve ABD destekli İsrail ile bölgesel bir güç olan İran arasında gerginliği tırmanan ileri-geri bir mücadele yaşanıyor.

Bu mücadele 1 Nisan günü İsrail'in Suriye'de bulunan İran konsoloslukunu bombalaması ile seviye atladı. Geçen hafta bu saldırıya ilişkin şöyle demiştik: "Konsolosluk, İran Büyükelçiliğine bağlı ve İran büyükelçisinin konağını da içeriyor. Büyükelçi ve ailesi bu saldırıda ölmedi ancak iki İranlı general ve beş görevli öldü. ABD Dışişleri Bakanlığına göre bir ülkenin elçiliğine yapılan saldırı temsil ettiği ülkeye yapılmış olarak değerlendiriliyor. Yani ABD'nin tasdik ettiği kurallara göre bu saldırı İran'a yapılmış olarak değerlendiriliyor."

İsrail'in Demir Kubbe hava savunma sistemi İran'dan gelen füzeleri engelliyor. 14 Nisan 2024, Fotoğraf: AP

İsrail her zamanki politikası olarak saldırıyı resmi olarak

kabullenmedi. Ancak ABD kaynaklı haberlere göre saldırının sebebi İran'ın Hamas'da dahil bölgede İsrail'e karşı savaşılan güçlere verdiği destek.

İsrail'in Suriye'deki İran elçiliğinin yerleşkesini bombalaması zaten patlamaya hazır bir durumu daha da alevlendiren taşkınca bir saldırıydı. Bu saldırıya İran tarafından cevap verilmesi kesindi.

Ve bu cevap 13 Nisan Cumartesi gecesi verildi. İran, İsrail'e 300'ü aşkın drone ve füzeyle bir yaylım ateşi başlattı. Bu beklenmedik gözükse de İsrail'e ciddi bir hasar vermedi niteki drone ve füzelerin çoğu İsrail ve ABD tarafından havada imha edildi.

İran meselenin "kapandığını" ve İsrail'e şayet İsrail başka bir saldırıda bulunmazsa daha fazla saldırıda bulunmayacağını ve böylesi bir durumda İran'ın yanıtının "çok daha ağır" olacağını belirtti.

Bu durumun nerede biteceğini bilmiyoruz ancak bu patlamaya hazır durumla ilgili anlaşılması gereken üç temel şey var:

- Bu kesinlike çok tehlikelidir. İsrail böylesi bir saldırının "cevapsız" kalmaması gerektiğine karar verebilir. Daha sert saldırabilirler ve bu da İran'ı daha sert saldırmak zorunda bırakabilir. Böylesi bir çatışma halihazırda saldırı durumunda "İsrail'in yanında olacağını" ilan eden ABD'yi de kolaylıkla içine çekebileceği gibi İran ile sıkı ilişkiler ören Rusya'yı ve hatta Çin'i de çekebilir ve bu çatışmanın alanı genişleyebilir. Bu durum nükleer güçlerin karşı karşıya gelmesine sebebiyet verebilir.
- Mevcut durum ABD yöneticilerinin söylediği gibi "demokrasi ve tiranlığın" savaşı değildir. ABD, İsrail'i Ortadoğudaki Amerikan tahakkümünün kilit askeri gücü olduğu için desteklemektedir.

Her ne kadar İsrail devletinin lağvedilmesi ve Filistin üzerindeki emperyalist tahakkümün sona erdirilmesi için mücadele meşru olsa ve desteklenmesi gerekse hem İran hem de Hamas'ın amacı eski sömürücülerin yerine geçip yeni sömürücüler olmaktan başka bir şey değildir.

- Hem İsrail'in İran ile olan her an kontrolden çıkıp nükleer bir felakete dönüşebilecek mevcut çatışması hem de Gazze'de Filistinlilere karşı yürütülen ABD destekli soykırımcı savaşın itici gücü kapitalizm-emperyalizm sistemidir. Bütün bunlar Bob Avakian'ın söylediklerinin önemini ortaya koymaktadır:

Dünyanın halkları olarak bizler bu emperyalistlerin dünyayı domine etmelerine ve insanlığın kaderini belirlemelerine daha fazla izin veremeyiz. Olabildiğince çabuk bir şekilde alaşağı edilmeleri gerekiyor. Ve insanlığın bu şekilde yaşamak zorunda olmadığı, toplumu örgütlemenin tamamen farklı bir yolu olduğu, daha iyi bir dünyanın mümkün olduğu bilimsel bir gerçektir.

İran'ın Siyasi Mahkumları İsyan Ediyor! Onları Destekleyelim ve Onlara Katılalım!

Revcom.us editörlerinin notu: Aşağıdaki “Toomaj Salehi ve Tüm İranlı Siyasi Mahkumların Serbest Bırakılması için Kültürel İsyan Gecesi Mesajı” ve “İran'daki siyasi mahkumların yaşamı ve özgürlüğü için kampanyanın Bogota, Kolombiya'daki insanlara ulaştırılması” İran'ın Siyasi Mahkumlarının Şimdi Serbest

Bırakılması için Uluslararası Acil Durum Kampanyası'ndan (IEC) alınmıştır.

Toomaj Salehi ve İran'daki Tüm Siyasi Tutukluların Serbest Bırakılması İçin Kültürel İsyan Gecesine Mesaj

Aşağıda, 24 Şubat Cumartesi günü Berkeley, Kaliforniya'daki Starry Plough Pub'da düzenlenen Toomaj Salehi ve tüm İranlı Siyasi Tutukluların Özgürlüğü için Kültürel İsyan Gecesi'ne gönderilen bir mesaj yer almaktadır. Program, Toomaj'ın müziğinde ve şarkı sözlerinde çok güçlü bir şekilde ortaya çıkan direniş ruhunu kutlamaya odaklandı. On iki şair ve söz sanatçısı, Toomaj ve İran'dan ve dünyanın dört bir yanından diğer sanatçıların videoları, dayanışma ifadeleri, müzik, şarkı ve sunulan yiyeceklerle canlı bir program oldu. Kapanış, İran'da kitlesel bir protesto biçimi olarak sokaklarda dans eden insanların ruhuna uygun bir şekilde dans edilerek yapıldı. Resimler ve daha fazla haber için bizi izlemeye devam edin.

IEC'nin eş girişimcisi Dolly Veale tarafından yapılan aşağıdaki açıklama okundu.

Selamlar Berkeley! İran'daki siyasi tutukluların ve Toomaj Salehi'nin serbest bırakılması için düzenlenen bu haklı kültürel isyan gecesinde sizlerle birlikte olmak isterdim. Ancak La-La Land'de sıkışıp kaldım ve onun yerine bu içten mesajı göndermek zorundayım.

İnsan hakları grupları 2023 yılında İran'da 800'den fazla infaz gerçekleştiğini bildirmiştir. Bu her gün, her gün 2-3 kişi demek. Kürt, Beluç, Arap halkları gibi etnik azınlıkların üyeleri hedef alınıyor. Örneğin Beluçlar nüfusun %5'ini oluşturmasına rağmen idam edilenlerin yaklaşık %20'sini oluşturuyor.

İran'daki Siyasi Mahkumların Hayatları Askıda – Şimdi Harekete Geçmeliyiz.

Mart 2021 tarihli IEC Acil Durum Çağrısı, siyasi muhaliflere yönelik kitlesel tutuklamalar, hücre hapsi işkenceleri, zorla itiraflar, düzmece yargılamalar ve infazlar konusunda alarm veriyordu. Ayrıca, yakın zamanda İran'ın idam cezalarını protesto etmek için "Kara Salılar" adı verilen haftalık açlık grevlerine başlayan 10 siyasi mahkûm gibi onların kahramanlıklarını da vurguluyoruz.

Acil Durum Çağrımız, Kürt bir kadın olan Mahsa Jina Amini'nin "uygunsuz başörtüsü" nedeniyle devlet tarafından öldürülmesiyle provoke edilen tarihi Kadın, Yaşam, Özgürlük ayaklanmasından önce geldi. Ayaklanmada, yanan başörtüsünün alevleri arasında neşeyle dans eden kadın kalabalığı, erkek kalabalığı tarafından alkışlandı. Toomaj, "Battlefield" adlı rap şarkısında öfkeli isyanın ortasında cesurca durarak halkın cesaretine serenat yapıyor ve kadınların özgürleştirilmesi de dahil olmak üzere işlerin daha da ileri götürülmesi çağrısında bulunuyordu.

Zalimlerin yaptığı gibi, İran'ın faşist kadın düşmanı mollaları da 2022 ayaklanmasının intikamını almaya çalışıyor ve bazı protestocuların idam edilmesi de dahil olmak üzere baskılarla halka bir ders vermek istediklerini açıkça söylüyorlar. Bu gece, uçsuz bucaksız gökyüzünün ve okyanusların ötesinde sevgimizi göstermek, İran'da ayağa kalkan kız ve erkek kardeşlerimizin yanında olmak için omuz omuza duruyoruz.

Toomaj tüm dünyaya korkusuz ve özverili yüreğini ve insanlığını göstermiştir. Bir sanatçı olarak, platformunu insanların gözlerini daha iyi bir geleceğe çevirmek için kullandı ve İran'ın teokratik kapitalist yöneticilerine "siz insanlığın düşmanısınız, bu da sizi benim düşmanım yapar" dedi. Bu bok çukuru emperyalist imparatorluğun göbeğinde

yaşadığımız için bunu kesinlikle anlayabiliriz.

Peki neden Toomaj? Size şunu sorayım: Baskıcı ve sömürücü bir rejime karşı savaşmak için kariyerini, hatta işkence altında hayatını ve uzuvlarını riske atan kaç sanatçı, özellikle de rapçi tanıyorsunuz? Bunun yerine, bencil Snoop Dogg kendi çıkarı için faşist Trump'a yalakalık yapıyor.

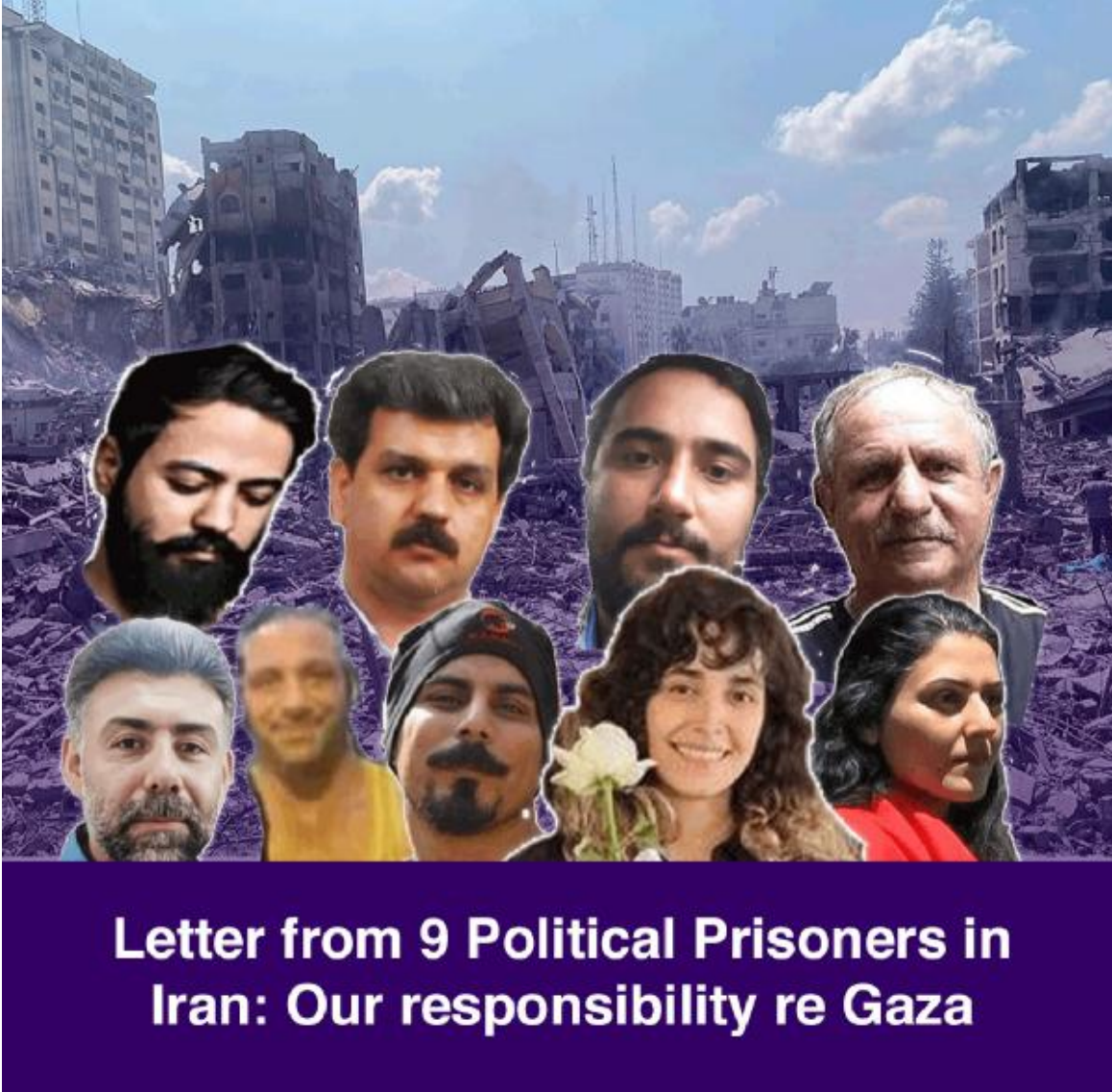
Peki, kadınların ezilmesiyle gerçekten mücadele etmek ve onların özgürleşmesi için her şeyini ortaya koyan kaç rapçi tanıyorsunuz? Bunun yerine, sanatçıların para, para, para ve ben, ben, ben odaklı olduğu, genellikle ataerkilliği ve kadın düşmanlığını teşvik eden bir kültürle besleniyoruz. Toomaj, kadınların eşit ve tam bir insan olarak muamele görmesini de içeren cesur şarkı sözleri nedeniyle hapiste. Ya onun örneği tutulursa ve tüm dünyada binlerce Toomaj olursa? Ya onu özgürlüğüne kavuşturmak için verilen küresel mücadele başarıya ulaşırsa ve o da sokaklara geri dönüp İran'da devrimin güzel sözlerini yayarsa?

Toomaj'ın devrim konusundaki görüşlerinden tam olarak emin olmasam da, Bob Avakian'ın İran'da devrim yapmak için yeni komünizm inovasyonunu temel alan Marksist-Leninist-Maoist İran Komünist Partisi'ni tanıyor ve destekliyorum. Ve biliyorum ki devrimin iyi haberi sandığınızdan daha yakın bir zamanda mahallenize gelebilir! Muhtemelen ki devrim televizyonda yayınlanmayacak ama şu anda her Perşembe akşamı YouTube'da RNL-Revolution, Nothing Less!-Show'da ve ayrıca katkıda bulunduğum revcom.us web sitesinde yayınlanıyor.

GAZZE'nin 5 harfli yeni bir kelime olduğu gerçekten nadir bir zamanda yaşıyoruz ve bu sistemin mide bulandırıcı dehşeti, başka tarafa bakmayı reddedenler için çok açık. Açık OLMAYAN şey ise, ABD'de bizi yönetenler birbirlerini boğazlarken, bunun tam da bu bok çukuru ülkede, "Amerikkka'da" yol açabileceği devrimci krizdir. Tüm bunlar daha önce olmasa da 2024 seçimlerinde doruğa çıkacağı benziyor. İyi haberleri almak için bu gece telefonunuzdan @BobAvakianOfficial'ı açın.

Bu çok acil. Sizi bu sitelere gitmeye ve BU devrime katılmaya çağırıyorum -dünyayı bilimsel olarak tanımak, böylece tüm insanlığı özgürleştirmek için onu değiştirebiliriz.

Gazze'nin etnik temizliği, soykırımcı saldırı köpeği Siyonist İsrail'i %110 destekleyen ABD emperyalistlerinin kana bulanmış diktatörlüğünün demokراسi denen incir yaprağını yırtmıştır. Bu ülkedeki çok sayıda sözde solcu, İran ABD'ye karşı olduğu için "düşmanımın düşmanı dostumdur" halüsinasyonu nedeniyle İran'ın direnişçilerini ve Toomaj gibi devrimcileri desteklemeyi reddediyor. Bunun tam tersine, aynı hatalı mantığı kullanarak İsrail ve ABD'yi destekleyen çok sayıda İranlı var. Tüm bunlar sadece ahlaka aykırı değil, aynı zamanda Gazze'de, İran'da ve burada ABD'de tarihe ve mevcut gerçekliğe de aykırıdır. 2023 Nobel Barış Ödülü sahibi cesur Narges Mohammadi de dahil olmak üzere İran'ın siyasi mahkumları seslerini yükseltmekte ve böylece Gazze halkını destekleme konusunda siyasi liderlik yapmaktadırlar.

Üst sıra, soldan sağa: Arash Johari, Reza Shahabi, Keyvan Mohtadi, Mehran Raouf. Alt sıra, soldan sağa: Fouad Fathi, Omid Mosyer, Mazyar Seyednejad, Anisha Asadollahi, Golrokh Iraee.

Bu kampanyayı örgütleyen bazılarımız, Bob Avakian'ın şu önemli analizi olmasaydı bunu doğru bir enternasyonalist yönelimle yapamazdık: "Burada bir yanda Cihad [İslami köktencilik] ve diğer yanda McDünya/McHaçlıSeferleri [giderek küreselleşen batı emperyalizmi] ile çekişme halinde gördüğümüz şey, emperyalist sistemin tarihsel olarak modası geçmiş yönetici tabakalarına karşı sömürülen ve ezilen insanlık arasındaki tarihsel olarak miadı dolmuş tabakalardır. Bu iki gerici kutup, birbirlerine karşıt olsalar bile birbirlerini güçlendirirler. Eğer bu "miadı dolmuşlardan" birinin yanında yer alırsanız, her ikisini de güçlendirmiş olursunuz. Bu çok

önemli bir formülasyon ve bu dönemde dünyada olup bitenleri yönlendiren dinamiklerin çoğunu anlamak için çok önemli olsa da, aynı zamanda bu “miadı dolmuş” şeylerden hangisinin daha büyük zarar verdiği ve insanlık için daha büyük tehdit oluşturduğu konusunda da net olmamız gerekiyor: Bu, emperyalist sistemin ve özellikle de ABD emperyalistlerinin tarihsel olarak miadı dolmuş yönetici tabakalarıdır.”

Bugün Dünya Kadınlar Günü’nün arifesindeyiz. Hepinizden 8 Mart 2024’te devrime büyük bir adım atarak ve İnsanlığın Kurtuluşu için Dev-Kom Güçleri’nin “Zincirleri Kırarak için Savaş Çılgılığı” ile sokaklarda dans etmeye katılarak bunu anlamlı kılmanızı rica ediyorum. İran’ın kadın siyasi tutukluları ve pek çok kadın da bizi ayağa kalkmaya, onlarla birlikte durmaya ve daha iyi bir gelecek için mücadele etmeye çağırıyor.

Sonuç olarak, ünlü yazar ve oyun yazarı Ariel Dorfman, Acil Durum Çağrımızı imzalarken, kişisel deneyimlerinden bildiğini söyledi: “...mahkumların kendileri hayatta kalmak ve sebat etmek için güç veriyorlar, onları dinliyorlar. Başkalarının, uzakta, onlara ne olduğunu önemseydiğini biliyorlar ve onları hayal kırıklığına uğratmamalıyız.” Yaptığımız işin öngörülen bu etkisi, eski siyasi mahkum Somayeh Kargar ve bizzat Toomaj’ın ifadeleriyle doğrulanmıştır.

Onları hayal kırıklığına uğratmamaya kararlıyız. Toomaj’a Özgürlük! İran’daki tüm siyasi mahkumlar ŞİMDİ serbest bırakılsın! ABD’nin İran’a yönelik savaş tehditlerine ya da hamlelerine hayır!

Adelante,

Dolly Veale, 24 Şubat 2024, Los Angeles, Kaliforniya

Siyasi Tutuklu Nahid Taghavi İzinli Olarak Serbest Bırakıldı!

Revcom.us editörlerinin notu: Aşağıdakileri İran'ın Siyasi Tutuklularını Şimdi Serbest Bırakmak için Uluslararası Acil Durum Kampanyası'ndan (IEC) aldık.

“Ne duvarlar ne de ayak bileği monitörleri özgürlüğü zincire vuracak kadar güçlü değildir”

Almanya-İran çifte vatandaşı olan siyasi mahkum ve kadın hakları aktivisti Nahid Taghavi'nin, kızı Mariam Claren tarafından yapılan geçici tahliye duyurusunu sevinçle paylaşıyoruz:

“Annem Nahid Taghavi'nin geçici izinli olarak serbest bırakıldığını duyurmaktan memnuniyet duyuyorum.

“Ne yazık ki Nahid'in izin süresince elektronik bileklik takması gerekiyor. Nahid'in hareket özgürlüğü Tahran'daki evinin 1000 metre çevresiyle sınırlandırılmıştır. Bu da onun serbest bırakılmasını ev hapsine benzetiyor. Bununla birlikte, bu iznin Nahid'in koşulsuz olarak serbest bırakılmasına yönelik önemli bir ilk adım olmasını umuyoruz.

“Nahid ve tüm siyasi tutukluların serbest bırakılması için yorulmadan çalışan herkese teşekkür ederiz.”

Nahid Taghavi, İran İslam Cumhuriyeti'nin (İİC) siyasi muhaliflere yönelik tutuklamaları sırasında Ekim 2020'de Tahran'daki evine yapılan bir baskınla gözaltına alındı. Yedi aydan fazla hücre hapsine ve 1.000 saatten fazla sorguya maruz kaldıktan sonra, Ağustos 2021'de avukatının çoklu davalarını gözden geçirme şansının neredeyse hiç olmadığı bir kurmaca mahkemesinde, bir grup davasında suçlandı.

Eş sanıkları arasında İngiliz-İran çifte vatandaşı Mehran Raouf, Somayeh Kargar ve birkaç kişi daha vardı. Hem Nahid hem de Mehran 10 yıldan fazla hapis cezasına çarptırıldı. Cezalarının üçte birini çektikten sonra ya da cezaevlerinin "Kadın-Yaşam-Özgürlük" ayaklanmasının protestocularıyla dolup taşmasının ardından çıkarılan "af" kapsamında serbest bırakılmaları gerekirdi. Bu davanın çok sayıdaki sanıklarından sadece Mehran halen cezaevinde.

Somayeh Kargar haberi bu neşeli ve şiirsel [paylaşım](#)la karşıladı:

Nahid geldi! 70 yaşındaki bu komünist sedir* başı dik bir şekilde geldi. Nahid özgürleşmenin elçisidir. Ne duvarlar ne de ayak bileği monitörleri özgürlüğü zincire vuracak kadar güçlü değildir. Sevgili Nahid, hoş geldin! Savaşımız devam ediyor!

[*Çevirmen notu: Uzun, görkemli sedir ağacı çalkantılı zamanlarda güç ve dayanıklılığı simgeler].

Temmuz 2022'de Nahid'e ciddi ve tehlikeli omurga sorunlarıyla ilgilenmesi için tıbbi izin verildi. Ancak tedavisi tamamlanmadan izni aniden iptal edildi ve Kasım 2022'de Evin Cezaevine geri gönderilmesine karar verildi. 0 tarihten bu yana, cezaevi yetkililerinin doktorların gerekli gördüğü tedaviyi reddetmesi nedeniyle şiddetli ve kronik ağrılar çekmektedir. Bu izin, bu acil tedaviyi alabilmesi için tıbbi olarak gereklidir, ancak başlangıçta hiç tutuklanmaması veya suçlanmaması gerektiği için serbest bırakılması kalıcı ve

koşulsuz olmalıdır.

Nahid'in ve İran'daki tüm siyasi mahkumların acilen serbest bırakılması gerekliliğinin önemli bir parçası da, halkın adalet ve özgürlük mücadelesinin nasıl ilerletileceği konusunda yön göstermeleri için toplumda ve sokaklarda onlara ihtiyaç duyulmasıdır. Örneğin, Nahid'in etrafındakiler üzerindeki moral verici etkisi, eski bir siyasi mahkum ve kadınlar koğuşu arkadaşı olan Hasti Amiri'nin 2022'de Nahid hakkında [paylaştığı](#) bu övgü yazısında göze çarpıyor:

Yıllarca mücadelenin içinde yer aldığın için benim için bir öğretmen gibiydin. Yıllarca diktatörlüğe karşı durmuştun. Hedeflerinize ulaşmak için mücadele etmiştin. Medyada esen bir rüzgârla inançları sarsılanlar gibi değildin. Eşitlik için, özgürleşmek için, zincirlerimizi kırmak için mücadele eden ve etmeye devam eden sendin. Her gün bir öncekinden daha kararlıydın. Hapishanedeki varlığınız günlerimizin kalitesini çok yükseltti. Bella Ciao şarkısını Farsça söylüyorduk. Şimdi gözlerimi kapatıp açık hava hapishanesi avlusunda İtalyanca Bella Ciao söylediğiniz zamanı anımsadığımda, kalbim size uçmak istiyor.

Kendi payımıza, IEC olarak bu siyasi mücadeleye şu anlayışla devam edeceğiz (freeiranpoliticalprisonersnow.org adresindeki Acil Durum Çağrımızdan).

Yazının kaynağı için [tıklayınız.](#)

İran'da Jina Ayaklanması'nın Birinci Yıldönümü Anısına: İran'da ve Tüm Her Yerde Devrim, Daha Azı Değil!

Bir yıl önce Jina (Mahsa) Amini'nin Tahran'daki aşağılık ahlak polisi tarafından öldürülmesi, İran halkının İran İslam Cumhuriyeti'ne karşı muhteşem bir ayaklanma gerçekleştirmesini tetikledi. Başörtülerini yakan kadınların cüretkar eylemleri ve yankılanan "Kahrolsun İslam Cumhuriyeti" haykırıışları ülke çapında eşi benzeri görülmemiş bu ayaklanma, ulusal baskıya karşı mücadele, LGBTQ+ bireylere yönelik ayrımcılık ve çok daha fazlası için çağrıda bulundu. Bu ayaklanma bütün dünyayı harekete geçirdi.

Ardından gelen şiddetli baskıya ve mücadelenin geçici olarak sönümlenmesine rağmen, İran rejimini temellerinden sarsan bu ayaklanma, günümüz dünyasına dair çarpıcı bir gerçeği gözler önüne sermektedir: İnsanlık şimdiye kadar eşi benzeri görülmemiş bir dönemde yaşamaktadır. Mevcut dünya düzeni parçalanmaktadır: Milyonlarca göçmen dünya çapında sınırları aşmaya zorlanıyor, çevre felaketleri yaşanıyor gezegeni tehdit ediyor ve Ukrayna'da nükleer savaş hayaleti giderek büyüyor ve batı demokrasileri giderek toplumun ''normal işleyiş'' biçimlerine saldıran, daha çıplak ve baskıcı bir tahakküm biçimiyle tehdit oluşturan faşist güçlerin doğmasına neden oluyor.

Özgürlük şiarları İran'da milyonlarca insan tarafından haykırılıldı – ama yakıcı olan sorun; bu özgürlüğün, ezilenlerin parçalanmakta olan eski düzenin yıkılmasından faydalanarak, her türden baskı ve sömürü ilişkilerini devirebilecek ve yerine çok daha iyi bir şey getirip

getiremeyeceğidir. Yoksa sömürücüler ve zalimler, şu ya da bu biçimde, kendi çıkarlarını korumakta özgür mü olacaklar? Mevcut rejim korunacak mı yoksa tepede yeni yüzlerle aynı baskı ve sömürü koşulları mı devam edecek?

İslam Cumhuriyeti, emperyalizmin egemen olduğu diğer birçok ülkedeki daha az ''tanıdık'' gerici rejimlerden biraz farklı olan teokratik bir Şii rejimi biçiminde bir diktatörlüktür. Buna karşılık, pek çok kişi Batılı seküler demokrasi ve asalak küresel atölye ve sömürü ağına dayalı görece refah vaatleriyle uyutulmuştur. Açıkça söyleyelim; bu dinci mollalar, tüm dünyada var olan aynı baskıcı ilişkiler sistemini yönetmektedir. Bu yüzden Rusya'nın Putin'i ya da Çin'in Xi Jinping'i gibi ''kafir'' emperyalistlerin, hatta Batılı meslektaşlarının kanatları altına sığınıyorlar. İslami köktendinciliğin yükselişinin kendisi de büyük ölçüde emperyalizmin yakıp yıkma politikasının bir ürünüdür, özellikle de Ortadoğu'da. Demokrasi adına Batılı emperyalistler, İran ve Ortadoğu halklarını iktidardan uzak tutmak için nesiller boyunca korkunç suçlar işlediler. Bölgede kanlı darbeler yoluyla ve feodal şeyh ve şahları empoze ederek, seküler ulusal hareketlerin ve komünistlerin peşine düşmek, avlamak ve öldürmek, öğrencileri ve radikal aydınları tutuklamak işkenceden geçirmek için gizli polisler oluşturdular... ve tüm bunlar dünya düzeninin devam etmesi ve kendi refahlarının sürmesini garanti altına almak için yapıldı. Ve mollalar bu siyasi boşluğa koşuşarak, tüm bu olanlara bir alternatif vaat edip, insanları başka bir korku matrisine sürüklediler. Bugün büyük güçler, demokrasi ilüzyonlarını ve dünya halklarında, kapitalist emperyalizmin gerçekte ne olduğu anlayışının yokluğundan, kendilerini ezen bu sistemde yapılacak küçük düzenlemeleri kabul etmeleri yönündeki süregiden işleyiş için savaşıyorlar. Şunu da belirtmek gerekir ki devrik Şah rejiminin mumyaları mezarlarından kalktılar ve görünüşlerini modernize ederek, birçok kuşaktan İranlı özgürlük savaşçısının kanlarıyla boyalı

gerici üç renkli bayraklarını sallıyorlar. Bu mumyalar, 1953’de gerçekleşen Amerikan-İngiliz emperyalist darbesi sayesinde iktidara gelen rejimi restore etmeyi hayal ediyorlar ki bu rejim-muhafiflerini öldürerek, işkence ederek ve hapsederek hüküm sürmüştür. Bir diğer önemli grup ise ABD’deki faşist Cumhuriyetçi Parti’nin yakın müttefiki ve doğrudan destekçisi olan İslami bir örgüt olan Mücahitler’dir.

Birbirlerine karşı belirgin düşmanlıklarına rağmen bu güçler, İran’daki tüm kapitalist baskı ve sömürü sistemini ele geçirecek ve olduğu gibi muhafaza edecek baskıcı bir rejimin farklı versiyonlarını önermektedirler ve İran’daki tüm kapitalist baskı ve sömürü sistemini olduğu gibi muhafaza edecek, ki bu durum kaçınılmaz olarak sömürüyü, ataerkilliği, dini fanatizmi, süper sömürüyü, açlığı, savaşları ve kaçınılmaz olarak çevrenin tahribatını üretir ve uygular. Pehlevi stratejisi şunlardan oluşmaktadır: İran İslam Cumhuriyeti’nin güvenlik ve askeri kurumlarının ana unsurları ile birlik ve Mücahitlerle birlikte ABD ve/veya İsrail’in açık bir askeri müdahalede bulunması ve böylece bir tür “rejim değişikliği”nin önünün açılmasını umut etmek.

İran rejimi, bu kapitalist-emperyalist sistemin büyüyen çelişkileri arasında kapana sıkışmış durumdadır. Bir yanda ABD’nin başını çektiği Batılı emperyalistler ile diğer yandan Rus, Çinli ve diğer emperyalist güçler arasında büyüyen rekabet. Bu durum, AB ve ABD hükümetleri, suçlularla kirli anlaşmalar yaparken ayaklanmaya yönelik “dayanışma” maskelerini taksalar bile, İran İslam Cumhuriyeti’nin, Rusya ve Çin emperyalistlerinin yanında yer almalarını engellemek için suçlu İran’la işbirliği yapmıştır. Halk için sonuç şöyledir: Avrupa’da üretilen silah ve mermiler İran’ın sokaklarında insanları ezip geçerken, Rus ve Çinli emperyalistler de İran İslam Devleti’ne acımasız baskı araçlarını sağlamışlardır. Tüm bunlar şunu gösteriyor ki

İran'da olup bitenler ve gelecekte olacaklar bir ''İranlı'' olayı değil, dünya olayıdır. Bu mücadelenin enternasyonal boyutunu tanıyarak, koşullar karşısında hareket etmek esastır.

İran İslam Devleti hükmü altında İran, dünya kapitalist sisteminin ayrılmaz ama ikincil bir parçası olarak kalmıştır ki bu sistem dünya genelinde milyarlarca insanın acımasızca sömürülmesi temelinde işleyen kapitalist emperyalizmdir. Kapitalizm ancak yağma ve yıkım savaşlarıyla yaşayabilir ve bu durum daha fazla kadınların köleleştirildiği, çocuk işçiliğin giderek küresel tedarik zincirinin ve kârlı sermaye birikiminin bir parçası haline geldiği bir dünyaya doğru iter. Kapitalizm doğaya tükenmez bir özel kazanç ve yağma kaynağıymış gibi davranır ve çevreyi geri dönüşü olmayan bir noktaya kadar tahrip eder. Ve tüm bunların yanı sıra, bilim karşıtlığı ve dini fanatizmi, ulusal baskıyı ve en vahşi ataerkilliği teşvik eder.

Tüm bunlar, İran'da ihtiyacımız olan devrimin ancak komünist bir devrim olabileceği anlamına gelmektedir. İlk etap olarak bu devrim İran İslam Devletini yıkmayı ve baskıcı sömürücü kapitalist ilişkiler köklerinden söküp atacak olan Yeni Sosyalist Cumhuriyet'i inşa etmeyi barındırır. Ama bu devrim bir dünya devrimin parçasını oluşturur, çünkü bizler bu kapitalist dünya sistemi tarafından birbirimize bağlanmış durumdayız. Ya hepimiz özgürleşeceğiz ya da kimse özgür olamayacak!

Bu devrimi gerçekleştirmek için, bu sistemin gerçek işleyişini, başka başka ülkelerde bulunan ezilen ve sömürülen insanların hangi durumda olduklarını anlayabilmek için en ileri bilimsel anlayışa ihtiyacımız var. Ve ancak bu yolla insanlık kapitalist-emperyalist sisemini defedebilir, her türden sömürü ve baskıyı ortadan kaldıracak bir sistemi yerine koyabilir ve böylece insanlığın en temel ihtiyaçlarını, aynı zamanda yaratıcı gelişimleri dahil olmak üzere,

insanlığın yeryüzünün değerli koruyucuları haline gelmesini sağlayabilir.

Bu anlayış devrimci lider ve komünist düşünür **Bob Avakian** tarafından geliştirilmiştir – Komünizm bilimine dair kökten yeni bir anlayışın yani yeni komünizmin mimarıdır. **Yeni komünizm**, temelde Marx ve önceki komünist devrim dalgasının liderleri tarafından geliştirilen anlayıştaki atılıma dayanır ve bazı önemli açılardan bundan kopar ve ötesine geçer. İran’da pek çok kişinin rejimin uygulamalarından dolayı cesaretinin kırıldığı bir dönemde, **bu bilim** rejimin gaddarlığıyla nasıl başa çıkılacağını ve bunun gerçek bir devrim hareketi inşa etme yolunda büyük adımlar atmak için nasıl bir yakıta dönüştürüleceğini gösteriyor.

İran Komünist Partisi Marksist-Leninist-Maoist’in Farsça belgeleri için partilerinin websitesini ziyaret edin. İngilizce ve İspanyolca belgeler için revcom.us sitesine gidin, Bob Avakian tarafından oluşturulmuş insanlığın yeni kurtuluş çerçevesi olan yeni komünizmi öğrenin ve böylece gerçek bir devrimin potansiyeline hakim olunup realiteye dönüştürülmek için nasıl halkla birlikte ve ona dayanarak gerçek bir devrim hareketinin inşa edileceğini edinin!

İran Komünist Partisi (Marksist-Leninist-Maoist)

Metnin kaynağı için tıklayınız:
<https://revcom.us/en/revolution-nothing-less-iran-and-everywhere>

İleriye Uzanan Devrimci Yol ve İran Komünist Partisi (MLM) 'nin Büyük Önemi

İran rejiminin ayaklanmaya karşı caniyane saldırısı rejimle İranlı halk kitleleri arasındaki yarığı daha da genişletti. Bu durum devrim için bir kıvılcımı ve İslam Cumhuriyeti'nin sonunun gelmesi ihtimalini sürdürüyor. Ve bu durum akut bir şekilde nasıl ilerleneceği sorusunu gündeme getiriyor, rejimin kana susamış şiddetiyle nasıl mücadele edilecek ve bu vahşi baskıcıları alaşağı ederek daha iyi bir dünya nasıl kurulacak?

Ayaklanma ve kendini dayatan ağır sorular bir hayli kompleks ve hızla gelişen bir durumun içerisinde vuku buluyor. İran, içerisinde pek çok milleti, farklı sınıfları ve toplumsal güçleri barındıran karmaşık bir toplum. Ve bugün isyan edenler arasında geniş bir hatta yayılmış siyasi programlar mevcut. Bunların içerisinde ABD ve Avrupa'da sürgünde olan İranlıların topluluğu da bulunuyor. Bunun üzerinde ise majör emperyalist güçler; ABD, Rusya ve Çin gibi ülkeler İran'da gerçekleşen eylemlere kendi talancı çıkarları için farklı şekillerde yaklaşıp farklı manevralar geliştiriyorlar.

Bütün bunlar şunun altını bir kez daha çiziyor: Dünyanın halkları ve insanlığın kurtuluşu için Bob Avakian'ın yeni komünizmini muazzam riskler ve muazzam fedakarlıklar yaparak mevcut duruma aktaran İran Komünist Partisi (MLM)'nin varlığı çok önemli bir şeydir! Böylesi devrimci bir önderlik olmadan, gerçek bir devrim olmadan kadınların kurtuluşu ne İran'da ne de dünyanın başka bir yerinde olabilecek.

Dolayısıyla bizler için İKP-MLM'nin çalışmalarını ve

önderliğini geniş çapta herkese tanıtmak ve onların dünyanın hiçbir emperyalist ve gerici gücüyle taraf olmadıkları vurgusunu belirtmek çok önemlidir.

İran'ın dört bir köşesinde muazzam bir şekilde açığa çıkan ''İranlı'' bir olay değildir! Bu, ezilen insanlığın kurtuluş çığılığıdır!

Çocuk Katili İslam Cumhuriyeti!

Editörün Notu: Okurlarımıza resmi olmayan Türkçe çevirisini sunduğumuz bu yazı İran Komünist Partisi Marksist-Leninist-Maoist'in (İKPMLM) yayın organı olan Atash (Ateş) dergisinin Kasım ayında yayınlanan 132. Sayısında Kaveh Ardalan imzasıyla yayınlanmıştır. Türkçeye yapılan bu çeviri İngilizceden yapılmış olup oluşabilecek çeviri hataları yeni komünizm sitesinin çevirmenine aittir.

22 Eylül 2022'den beri çocuk işçiler ve okul çocukları da dahil olmak üzere 30'un üzerinde çocuk İslam Cumhuriyeti'nin silahlı güçleri tarafından; sokaklarda, geçici gözaltı merkezlerinde ve hapishanelerde; plastik mermilerle, savaş mermileriyle, cop darbeleriyle, işkence ve tecavüz sonucu katledildi. Mevcut ayaklanmaya katılanların genç yaşları da düşünüldüğünde bu vahşet tablosunun istatistikleri artacak gibi duruyor.

Bu durum İslam Cumhuriyeti'ni; onun politikalarını, ideolojisini ve hükümetini protesto eden çocukların ilk katledilmesi değil. 2019 Kasım ayaklanmalarında en az 18 çocuk, 2018 Şubat ayaklanmalarında ise en az 4 çocuk katledildi. Ancak bu rakamlar çocuk katili İslam

Cumhuriyeti'nin kırk yıllık hükmünün ortaya çıkarttığı tablonun yanında hiçbir şey değil.

Dünya çapında bir çocuğun biyolojik ve sosyal olarak tanımı konusunda devam eden bir tartışma olsa da Çocuk Hakları Bildirgesi ve Konvansiyonu'na göre 18 yaşının altındaki herkes çocuktur ve temel hakları vardır. İslam Cumhuriyeti'nin hükümeti bu antlaşmayı 1994 yılının Mart ayında kabul etti ancak bunun İran'ın iç yasalarıyla bir uyumsuzluk oluşturmaması durumunda yani Şii ve Şeri yasalarla uyumsuzluk olmaması durumunda kabul ettiği şerhini düştü. Bu durum bu antlaşmanın amacını ortadan kaldırıyordu.

Fıkıha göre 15 yaşının altındaki oğlanlar ve 9 yaşının altındaki kızlar çocuk kabul ediliyor. Ayrıca İslami Şeri etiğe göre bir çocuk velisi (babası) tarafından ona sağlanan haklardan başka bir hakka sahip değil. Özünde bu çocuğun babası veya başka bir erkek akrabası tarafından sahip olunması ve kontrol edilmesi anlamına geliyor. İran yasalarına ve hukuk sistemine göre bir baba çocuğu üzerinde mutlak velayete sahip, bir babanın çocuğunu öldürmesi bir suç teşkil etmiyor. İran'da rejimin çocukların temel haklarını ihlal etmesinin tonlarca örneği bulunuyor, örneğin çocuk evlilikleri ki bunlar esasında 9 yaşını geçmiş kızlara tecavüz edilmesidir ve bunun dışında çocukların idam edilmesi ve her gün, günün her saati çocuklar üzerinde gayrimeşru yasalarının uygulanması...

Çocukluk çağının yok edilmesi dünya çapında kapitalist sistemin işleyişine içkinleşmiştir. Kapitalizm çocukların iş gücüne koşulması için bekleyemez. Kongo'da kobalt madenlerinde çalışan 5 yaşındaki çocuklar olmadan insanları sürekli internete bağlayan akıllı telefonlar ve tabletler üretilemez. Şeri hukuku küresel kapitalizmin işleyişine harmanlayan İslam Cumhuriyeti çocuklar için çok daha korkunç durumlar yaratmıştır.

İran'ın teokratik rejiminin günlük işleyişi içerisinde çocukların katledilmesini, suistimal edilmelerini, kızların

cinsel suistimalini içerir. Örneğin çocukların cinsel açıdan suistimal edilmeleri İslam'ın dini emirlerine veya ahlaki kodlarına aykırı değildir. Genç bir kızla evlenmek sadece izin verilen bir şey değildir aynı zamanda fıkıhla uyum içerisindedir, helaldir (hem Şiilikte hem de Sünni İslam'da). Örneğin peygamber Muhammed 54 yaşında Ayşe ile evlenmiştir, Ayşe'nin bu evlilik sırasında 6 veya 9 yaşında olduğu tahmin edilmektedir. Veya peygamber Muhammed'in kızı Fatma Ali ile evlendirildiğinde 10 yaşındadır ve bundan önce Ömer ve Ebu Bekir gibi kişilikler onun talipleriydiler.

Şii fıkıhında genç bir kızın bir erkek tarafından cinsel zevk için ellenmesi kabul edilebilir ve meşrulaştırılabilir. Ayetullah Humeyni, Estefta'at da hala çocuk olan bir kızla cinsel ilişki ile ilgili: ''9 yaşından küçük biriyle cinsel ilişkiye girmek evlilik geçici de olsa kalıcı da kabul edilebilir değildir ancak başka türlü zevkler örneğin cinsel zevk için ellemek, kucaklamak, uyluktan ilişki çocuk emzirse de kabul görür. (Tahrir al-Wasila, 4. Sayı, 12. Soru)

1980'li yıllarda bazı hapishanelerde kadın siyasi mahkumların, 18 yaşından küçük olanlar da dahil olmak üzere ''bakire'' olanlarının tecavüz edilmesi Şeri prensipler ve hukukça kabul ediliyordu. Ayrıca 1981 ve 1988 arası dönemde İslam Cumhuriyeti'ne karşı faaliyet yürüten 18 yaşından küçük çocukların tutuklanması, işkence görmesi ve infaz edilmeleri bir hayli yaygındı. Bu dönemde kaç çocuğun öldürüldüğü bilinmemektedir. Örneğin ''Iran Tribunal'' idam mangaları tarafından 126 çocuğun öldürüldüğünü söylemekteyken *France-Soir* gazetesi 18 Ekim 1981 tarihli raporunda bazıları 13-14 yaşlarında 200'ü aşkın çocuğun öldürüldüğünü söylemektedir. İki kız kardeş olan Fatma ve Ezzat Mesbah 1981 yılında idam mangası tarafından idam edildiklerinde 13 ve 14 yaşlarındaydılar. Bir başka örnekte ise Mahabad hükümetinin 12 Haziran 1983 tarihli tebliğinde çoğunluğunu çocukların oluşturduğu 59 genç ve ergenin idam mangalarına teslim edildiği yazılmıştır. 1988 yılının yazında yaşanan siyasi

mahkumların katliamında asılan 4000 kişinin kayda değer bir kısmı 25 yaşının altındaydı. Yani başka bir deyişle çoğu işkence edilip zindana tıkdıldıklarında 18 yaşının altındaydı ve erişkinliğe zindanda girdiler.

İslam Cumhuriyeti'nin çocuk katlinin bir başka örneği ise çocukları Irak ile olan gerici savaşlarında ön cephe de kullanmalarıdır. 1980 ve 1988 arasında yaşanan savaşta 18 yaşının altında on binlerce çocuk Besi güçlerinin altında en önde harpte harcanmak üzere mobilize edilmiştir. Irak'ın profesyonel ordusunun ateşinin ve mayınlarının kurbanı olmuşlardır. İslam Cumhuriyeti bu ''stratejiye'' ''insan dalgası'' adını vermiştir. Ayetullah Humeyni, eğitim bakanı, Devrim Muhafızları ve Besi güçlerinin hepsi çocuklara karşı işlenen bu acımasız suçlarda kritik roller oynamışlardır.

Dönemin eğitim bakanı ön cepheye bir milyona yakın çocuk göndermesinden gururla söz etmiştir. Dönemin beden eğitimi öğretmenleri; dini batıl inançların, dini ideoloji ve ahlakın propagandasını yapmak ile görevlendirilmiş ve çocukların beyinlerini yıkayarak onları savaşa göndermede büyük rol oynamışlardır.

İran'ın gazeteleri o dönem boyunca okul çocuklarının (1. Sınıftan 12. Sınıfa) okul sıralarından Humeyni ve Saddam Hüseyin'in gerici savaşına gönderildiğini yazmıştır. İslam Cumhuriyeti'nin gazetesinde yayınlanan 31 Ekim 1982 tarihli fetvada çocukların cepheye gitmesi için ebeveyn rızası gerekir mi şeklindeki soruya Humeyni ''İnsan gücü gerekli olduğu müddetçe cepheye adam sürmek esastır dolayısıyla ebeveyn rızası gerekmez'' demiştir. Devrim Muhafızları komutanı Gulemrıza Süleymani Irak-İran savaşında 36.000 çocuğun öldüğünü beyan etmiştir.

İran Yeni Sosyalist Cumhuriyeti Anayasası Taslağında (Farsça mevcuttur) İran'daki sistematik çocuk suistimali kısa ve öz bir şekilde açıklanmıştır: ''İslam Cumhuriyeti hükümeti Şeri hukuka yasal statü kazandırmış bu durum toplumdaki kölelik

zamanından kalma pek çok gerici sosyal ilişkiyi geri getirmiş ve güçlendirmiştir.'' (Evlenmedikleri müddetçe kızlar babalarının malları sayılırlar. Bablar çocuklarını sömürebilirler; evlilik ayarlayabilir ve hatta ''namus'' adına öldürebilirler. Bütün bunlar kölelik döneminin toplumsal ilişkileridir.)

İslam Cumhuriyeti'nin insan karşıtı tarafıyla yüzleşmenin çok önemli bir tarafı da sistematik çocuk suistimaline karşı mücadeledir. Bugünün mücadelesinde İKP (MLM)'nin "Geçici Hükümetinin" Üç Kararnamesi rehberimiz olmalıdır. İslam Cumhuriyeti'nin alaşağı edilmesiyle birlikte alınması gereken en ivedi önlemlerden birisi şu olacaktır: ''Çocuk emeği yasaklanacak ve bütün çocuklar için; yaşam hakkı başta olmak üzere, eğitim, eski çocuk işçiler için yeniden kazanma, bütün çocuklar için doğum belgesi uygulanması hakkı sayesinde hiçbir çocuğun ''gayrimeşru'' sayılmaması sağlanacaktır. Çocuk işçileri ve sokak çocuklarını koruyan ve İslam Cumhuriyeti tarafından bastırılan kurumlar resmi statü kazanacaktır. Çocuk emeğinin durdurulmasına karşı mücadelede ve ülke çapında çocuk refahı ve eğitimi mücadelesine bu kurumlar desteklenecektir.''

Anayasa Taslağının çocuk haklarıyla ilgili maddesinin 6. Bölümünün 4. Maddesi Yeni Sosyalist Cumhuriyet'te şunları deklare eder:

İran'da yaşayan bütün çocuklar, ister vatandaş ister göçmen; cinsiyetine, etnisitesine veya önceki toplumdaki sınıfsal kökenine bakılmaksızın eşit haklara sahiptirler. 18 yaşının altındaki her vatandaş ve göçmen çocuk hakları yasasının temelinde koruma altındadır ve 18 yaşını doldurmasıyla beraber yetişkinlik ödevleri ve haklarına tabidir.

18 yaşına kadar ilk ve ortaöğretim zorunludur. 18 yaşına kadar gençler ve çocuklar, vatandaş veya göçmen olsunlar eğitim almak temel sorumluluklarıdır. Ülke boyunca bütün çocuklar eğitimde aynı standartlara erişecektir: Bu, altyapı tesisleri ve aygıtlarında; binalar, ısıtma, laboratuvar, bilgisayar ve

eğitim personelini kapsamaktadır.

Çocukları ilgilendiren her meselede kendilerine danışılmalıdır. Bütün idari ve yargı süreçlerinde kendi fikirlerini ifade edebilecek yaştaki çocukların fikirleri hesaba katılmalıdır.

18 yaşına kadar bütün ortaokul öğrencileri eğitimsel, sporsal ve sanatsal kurumların, destek merkezlerinin, mahalle derneklerinin ve kitlenin bir parçası olarak çocuk ve gençlerin olduğu bütün buluşmaların parçası olabilecek, aday olup oy kullanabileceklerdir. Yeni Sosyalist Cumhuriyet'te aile üyeleri de dahil olmak üzere tecavüz ve cinsel taciz çok ağır bir şekilde cezalandırılacaktır.

Temel aşılarda beraber her çocuk üç ayda bir medikal kontrolden geçecektir. Sanatsal, gezi amaçlı ve eğlence amaçlı bütün gezilerin örgütlenmesi çocuk refahı kurumlarının sorumluluğundadır. Böylece şimdiye kadar sadece ailelerin sorumluluğunda olan meseleler toplumsallaşacak ve toplum bir bütün olarak sorumluluk alır hale gelecektir. Eğitim kurumları pek çok farklı eğitim faaliyeti gerçekleştirmenin dışında bu faaliyetleri müşterek bir şekilde gerçekleştirebilmek için önderlik organları da kuracaktır; bu organlar eğitim kadrolarından, öğrencilerin ebeveynlerinden (veya velilerinden) oluşacaktır.

İran Sosyalist Cumhuriyeti'nde cinsellik eğitimi ortaokulda başlayacaktır. Bu eğitim vücudun tanınmasını ve farklı yaşlarda kız ve erkek çocuklarının hormonal etkileşimlerini öğrenmek, vücut sağlığını korumayı, cinsel ilişkiyi, güvenli cinselliği, cinsel ilişkiye giren insanların karşılıklı saygıya dayanmaları gerektiğinin eğitimini içerecektir. Bu eğitimin temel amaçlarından birisi de çocuklara cinsel saldırılara direnmenin gerekliliğini öğretmektir. Temel amaçlar çocukların vücutlarıyla etkileşimlerini bilimsel bir şekilde anlaması ve neden gelişimlerinin bir bölümünde insanların cinselliğe eğilim gösterdikleri ve bu eğilimin

fiziksel ve toplumsal boyutlarını öğretmektir.

Darwin'in evrim teorisi bu eğitimin temelini oluşturacaktır ki böylece çocuklar cinsel ilişkinin bütün türler arasında doğal bir olay olduğunu öğrenebileceklerdir. Ancak aynı zamanda insanların dünyada kendi bilicinin farkında olan yaşayan tek tür olarak cinsel ilişkiler de dahil olmak üzere bütün doğal ilişkileri toplumsal ilişkilere dönüştürdüğü de öğretilecektir. Bu çerçeve kapsamında; cinsel ilişkilerin toplumsal gelişimi, cinsel ilişki ve kültür arasındaki ayrımlar sosyalist toplum ile önceki toplumlar karşılaştırmalı bir şekilde öğretilecektir. Örneğin İslam Cumhuriyeti'nin 1400 yıl önceki ilişkileri ve kültürü restore etmesinin korkunç sonuçları, kapitalist toplumda emeğin metalaşması ile birlikte aşkta dahil her şeyin metaya dönüştüğü; kadınların erkek ve kadın arasındaki cinsel ilişki içerisinde nasıl baskı altına alındıkları; cinselliğin metalaşması sonucu çocukların dahi cinsel olarak suistimal edilmeleri öğretilecek. Cinselliğin kişinin çocukluk fiziksel gelişiminden çıkmasının sonucu olduğu kadar aynı zamanda entelektüel anlamda da anlamlı ilişkiler kurabilecekleri zaman keyif alınabilir bir şey olduğu, eski dinler ve toplumlarda cinsel davranışın nasıl sadece karşı cinsle ilişkiye girmek şeklinde sınırlandırıldığı; konvansiyonel olmayan cinsellik biçimleri, LGBTQ bireylerin duygusal ve cinsel davranışlarının nasıl bastırıldığı ve bu baskının neden sosyalist toplumda devam etmediği öğretilecek.

Yeni Sosyalist Cumhuriyet'in kurulmasıyla birlikte çocuk emeğinin kullanılmasını engellemek için özel bir kurum kurulacak ve çocuk emeği fenomeninin silinmesi için bir kampanya başlatılacak. Ülkenin dört bir yanındaki eğitim kurumları çocuk işçileri eğitim hayatına sokmayı öncelik haline getirecekler.

Bunlar sosyalist cumhuriyetin ekonomik, siyasi ve kültürel gelişiminin temel oryantasyonunun bir parçası olacak.